

CURIERUL ADVENTIST

Iunie 2023: SĂ ÎNVĂȚĂM DIN PARABOLE + DOUĂ TURLE + ȘCOALA MEA, UN LOC FRUMOS + PSIHOPATOLOGIE, PĂCAT ȘI VINDECARE PRIN ISUS HRISTOS + OMUL INFALIBIL + GÂNDIREA CU DOUĂ MĂINI + ÎN VIZITĂ LA CONDAMNAȚII PE VIAȚĂ + EVANGHELII + ISTORIA UNUI LOC - LABIRINT 116

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

DIN GRIJĂ
PENTRU TINE
CAMPANIE DE EDUCAȚIE ȘI PREVENȚIE

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

PRIETEN CU ISUS

Studii biblice pentru copii

21 DE LECȚII

Biblia nu
trebuie doar
citită, ci și
studiată!

#creatie
#rugaciune #profetie
#cer #mantuire #ingeri
#sanatate #studiupersonal

- ♦ Întrebări-cheie
- ♦ Referințe biblice
- ♦ Jocuri de cuvinte
- ♦ Puzzle-uri și activități
- ♦ Ilustrații atractive
- ♦ Informații prețioase

Prieten cu Isus este o serie de 21 de studii biblice concepute special pentru copiii cu vârste între 7 și 12 ani. Studiile acoperă temele majore ale Bibliei, începând de la creație și până la revenirea lui Isus. Prezentate într-o manieră simplă și atractivă, acestea îi invită pe copii să devină prietenii lui Isus și să descopere planul Lui pentru ei și pentru întreaga omenire. Pas cu pas, adevărurile biblice vor prinde rădăcini adânci în mintea copiilor.

Anul XCX, IUNIE 2023. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

MESAJUL PREȘEDINTELUI*

Dragi credincioși și prieteni,

Vă transmit binecuvântări din partea Comitetului Executiv al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Dumnezeu nostru să facă să lumineze peste voi Fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Domnului (adaptare după Psalmii 67:1,2).

Ne-am reunit duminică trecută, pe 23 aprilie, la Centrul de Misiune și Educație Stupini, la ședința de bilanț, unde am invitat în mod suplimentar 34 de frați și surori din toată țara, pentru a participa la sesiunile de rapoarte. Dânșii au avut posibilitatea să asiste la toate lucrările comitetului de la început până la sfârșit, au pus întrebări și au făcut sugestii pentru administrarea bisericii. La final, ne-am reînscrisat lui Dumnezeu, am avut posibilitatea să vizităm centrul proaspăt renovat și să continuăm pârtașia la masă. Pentru dumneavoastră, am publicat la adresa comitet.adventist.ro toate rapoartele votate. Dacă le citiți, puteți aprecia în mod personal activitățile departamentelor bisericii. Găsiți linkul acestor materiale și în descrierea mesajului de astăzi.

Cu deosebită mulțumire lui Dumnezeu, vă informez că Monitorul Oficial al României a publicat pe 20 aprilie Ordinul Guvernului României și al Secretariatului de Stat pentru Culte pentru modificarea și completarea Statutului de organizare și funcționare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Emiterea acestui act de către organele de specialitate ale administrației publice centrale în forma propusă de delegații la Adunarea Generală Extraordinară a bisericii noastre este un motiv de laudă în Domnul, pentru că el reflectă identitatea și misiunea adventistă. Încă de săptămâna trecută am trimis electronic statutul către prezbiteri și pastori în buletinul nostru săptămânal, deci îl puteți citi pe această cale sau descărcându-l de pe site-ul oficial adventist.ro.

ADRA România și Universitatea Adventus trimit în Turcia o echipă cu șapte studenți pentru asistență umanitară timp de zece zile, în luna mai. Fondurile colectate în bisericile noastre diminuează efectele cutremurului, prin produse alimentare și nealimentare distribuite familiilor rămase sub cerul liber, prin repararea unor școli distruse și prin montarea unor echipamente pentru igienă, cum ar fi pompe de apă, dușuri conectate la panouri solare și altele.

În colaborare cu bisericile adventiste de ziua a șaptea din București și Conferința Muntenia, inițiem o campanie de mărturisire a credinței noastre în capitala țării, în toamna anului 2023. Acum suntem în etapa de organizare; s-au format mai multe subcomisii de lucru pentru orientare și, în câteva săptămâni, vom consulta pastorii din regiune pentru planuri de implicare totală a credincioșilor. Ne dorim o serie de evenimente de slujire creștină cu impact în viața bisericii și a cetății. Intenționăm să oferim ocazii de misiune practică pentru fiecare adventist de ziua a șaptea din împrejurimi. Echipa de pastori, medici și profesori creează strategii pentru o abordare personalizată, pe termen mediu. Din septembrie vom

* <https://presedinte.adventist.ro/2023/04/28/mesajul-presedintelui-28-aprilie-2023/>

CUPRINS

3 Editorial

Aurel Neațu

Mesajul președintelui

5 Spiritual

Dan Constantinescu

Să învățăm din parabole

7 Eveniment

Filep-Lukács István

Două turle

10 Universitatea Adventus

Emanuel Sălăgean

Zilele Universității Adventus –
5-7 mai 2023

12 ADRA

Școala mea, un loc frumos

15 Psihologie creștină

Liviu Văduva

Psihopatologie, păcat și vindecare
prin Isus Hristos

17 Reflecții

Mugurel Asaței

Omul infailibil

20 Opinii

Daniel Nițulescu

Gândirea cu două mâini

22 ASUP

Titel Bîlbîie

În vizită la condamnații pe viață

25 Apologie

Ștefan Radu

Evangelii

27 Istorie adventă

Leonida Ghioaldă

Istoria unui loc – Labirint 116 (VII)

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

SĂ ÎNVĂȚĂM DIN PARABOLE

Generozitate, nu irosire

După o introducere cu un ușor iz tautologic – „semănătorul a ieșit să semene” –, expozeul parabolei semănătorului (Matei 13:2-8) pare menit mai curând să ridice întrebări decât să ofere explicații.

Și poate nu este lipsit de interes faptul că, deși cuvântul „parabolă” este o adaptare a termenului grecesc *parabolê*, din Noul Testament, însemnând punerea unui lucru alături de altul pentru comparație sau ilustrare, legat de termenul *mashal*, din Vechiul Testament, care are tot valențe ilustrative, pilda aceasta este prima și printre puținele care beneficiază de o tâlcuire directă din partea Povestitorului.

Cu toate acestea, occidentalul crescut în cultura eficienței va păstra o anume îndoială privind capacitățile profesionale ale semănătorului, având în vedere aparenta risipă de material semincer: „O parte din sămânță a căzut lângă drum... o altă parte a căzut pe locuri stâncoase... o altă parte a căzut între spini.”

Dacă vom ține cont însă că în Palestina semănatul precedea aratul¹, se poate afirma că avem de-a face chiar cu un model de utilizare extensivă a pământului, prin încercarea de recuperare a terenurilor care anterior, din diferite motive, ieșiseră din circuitul agricol. Mai mult, cunoscătorii agriculturii orientale fac vorbire despre calcarul de dedesubt, acoperit cu un strat subțire de pământ, care abia dacă se vede până când plugul îl va scoate la suprafață².

Revenind la domeniul spiritual și bazați pe explicațiile oferite de Isus (Matei 13:18-23), se poate sesiza ușor identitatea semănătorului în persoana Celui ce împarte „Cuvântul privitor la Împărăție”. Este Același „care face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Matei 5:45).

O generozitate lipsită de discriminare, având ca obiectiv mântuirea disponibilă pentru oricine crede în El, așa cum subliniază apostolul Pavel: „Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți” (Coloseni 3:11).

Așadar, irosirea Cuvântului nu aparține Dătătorului, ci are ca subiect pe ascultătorul necredincios, așa cum rezultă din afirmația explicită a Mântuitorului: „Cuvântul Lui nu rămâne în voi, pentru că nu credeți în Acela pe care L-a trimis El” (Ioan 5:38).

Cele trei destinații de risipire fără rezultat a harului divin au fost utilizate de un autor contemporan ca sursă de inspirație pentru tot atâtea tipuri de pierdere sau de distorsiune a mesajelor de la emitent la receptor, și anume:

- incapacitatea receptorului de a percepe și de a înțelege mesajul transmis, motivele fiind multiple: lipsa de atenție, lipsa de discernământ, „surzenia intelectuală”, gândirea șablonardă, raportarea neadecvată și chiar respingerea sub diverse motive a mesajului în cauză;
- blocajul în aparențele mesajului, lipsa de discernământ și de profunzime în receptarea acestuia;
- deteriorarea mesajului cauzată de „zgomotele”, „bruiile” și alte bariere ce apar în procesul de comunicare³.

În ceea ce ne privește, vom încerca să identificăm în paragrafele următoare unele exemple de irosire a Cuvântului care au nu doar corespondent, ci și relevanță în contemporaneitate.

Suficiența arogantă („o parte a căzut lângă drum”)

Infatuarea nu este o trăsătură specifică doar epocii moderne. Contestarea mesianității lui Isus și a mesajului christic este doar unul dintre exemplele biblice în acest sens. „«Nu este acesta tâmplarul, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt surorile Lui aici, între noi?» Și găseau o pricină de poticnire în El” (Marcu 6:3).

De altfel, vanitatea a fost motivul căderii lui Lucifer, iar înțeleptul Solomon este cât se poate de tranșant în acest sens atunci când afirmă: „Mândria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii” (Proverbele 16:18).

Și tot orgoliul – e drept, stimulat și de unele interese materiale – i-a împiedicat pe locuitorii din Efes să primească învățăturile apostolului Pavel și explicațiile concetățeanului lor, Alexandru, preferând să se adune în amfiteatrul local unde „au strigat toți într-un glas, timp de aproape două ceasuri: «Mare este Diana efesenilor!»” (Faptele 19:34).

Faptul că îngâmfarea este din ce în ce mai frecvent manifestată în vremurile noastre, devenind o piedică în calea înțelegerii și o cauză de respingere a adevărului mântuitor, este subliniat și de apostolul Pavel, care enumeră printre metehnele oamenilor din zilele din urmă nu mai puțin de patru defecte din această gamă: „Căci oamenii vor fi iubitori de sine [...] lăudăroși, trufași [...] îngâmfați.”

Despre o formă aberantă a acestei atitudini am auzit de la un pastor ce invitase un cerșetor, aflat în miez de iarnă la poarta bisericii, să se încălzească înăuntru în timpul rămas până la sfârșitul serviciului de închinare. „O, nu”, a răspuns

amărâțul în cauză, justificându-se apoi: „Nu vreau să mă fac de râs.” Dar marea majoritate a celor care închid fereastră către lumina credinței fac parte din categoria utilizatorilor expresiei „lasă că știm noi mai bine”. Și nu mă refer aici doar la cei aflați în totală discordanță cu adevărurile Scripturii, ci mai ales la preinșii credincioși ai vremurilor din urmă, „având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:2,5).

Pentru că egocentrismul trușă constituie într-adevăr un impediment cât se poate de serios în calea acceptării modelului de spiritualitate recomandat de profet, „să umbli smerit cu Dumnezeuul tău” (Mica 6:8).

Îndoiala glumeată („o altă parte a căzut pe locuri stâncoase”)

Și această modalitate de irosire a Cuvântului are rădăcini adânci în istorie. Ne amintim de gravitatea mesajului transmis de nepotul lui Avraam familiei sale, după convorbirea cu cei doi îngeri: „Lot a ieșit și a vorbit cu ginerii săi, care luaseră pe fetele lui: «Sculați-vă», a zis el, «ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea.» Dar ginerii lui credeau că glumește” (Geneza 19:14).

Unii comentatori încearcă să explice atitudinea ginerilor lui Lot punând-o pe seama obișnuinței cu o pretinsă atitudine glumeată a socrului lor. Este o explicație fără temei biblic, câtă vreme Scriptura consemnează o realitate complet diferită: „Și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați...” (2 Petru 2:7).

Tot o atitudine îngăduitor-mucalită au manifestat contemporanii lui Noe, care nu cunoșteau ploaia atunci când acesta le predica despre iminența potopului. Unii erau pe deplin convinși și ar fi dat ascultare cuvintelor de avertizare, dar au fost atât de mulți aceia care luau lucrurile în râs și în bătaie de joc, încât ei s-au molipsit de același spirit⁴.

Chiar dacă, la prima vedere, avem de-a face cu oameni care nu resping în mod evident mesajele primite, atitudinea lor ironică ne arată că avem de-a face cu o receptare superficială a soliei cereștii, ce devine uneori chiar obiect de zeflemea. De un asemenea tratament s-a lovit apostolul Pavel în Areopagul atenian, deși fusese invitatul unei asistențe pretins elitiste: „Când au auzit ei de învierea morților, unii își băteau joc, iar alții au zis: «Asupra acestor lucruri te vom asculta altă dată»” (Faptele 17:32).

Nu întâmplător, la metehnele specifice necredincioșilor din vremurile din urmă, doi apostoli – Petru și Iacov – adaugă: „În zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor” (2 Petru 3:3).

Blocajul pretins rațional („o altă parte a căzut între spini”)

Încercând să depășim perspectiva materialistă asupra lumii, vom observa faptul că, printre „îngrijorările veacului acestuia”, este și teama de ridicol, generată de o posibilă îndoială față de propria putință a unei abordări rezonabile.

Mai mult, această teamă depășește spațiul judecății individuale, raportându-se la o pretinsă raționalitate de grup, numită uneori „opinia publică” sau, într-un limbaj popular

mai hâtru, „gura lumii”. Continuând pe o asemenea logică, ajungem ușor la dictatura majorității sau la alte forme de alienare a spiritului critic, precum prostia colectivă, înnoțită de un filozof contemporan cu apelativul de „încemire în proiect”⁵.

Grav este faptul că blocajul rațional înăbușă capacitatea de asimilare a mesajelor spirituale, așa cum rezultă din constatarea evanghelistului Ioan: „Mulți din ucenicii Lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: «Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă?»” (Ioan 6:60).

La fel ca ucenicii lui Isus, există riscul să uităm și noi că mintea, rațiunea, sensibilitatea și celelalte componente ale intelectului au fost alterate de-a lungul câtorva milenii de conviețuire cu păcatul. Mai mult, operând cu instrumente supuse limitărilor inerente naturii umane, „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14).

Așa a apărut pretinsa contradicție între știință și religie, ridicată la rang de normă în cadrul ideologiei comuniste, dar persistentă și astăzi în rândul ateilor și scepticilor. O atitudine pe care o putem sesiza încă din vremea contemporanilor lui Noe.

„Pe măsură ce timpul trecea fără ca în natură să se vadă vre-o schimbare, oamenii a căror inimă a tremurat cândva de frică au început să se liniștească. Ei au început să argumenteze, așa cum mulți susțin astăzi, că natura este mai presus de Dumnezeuul naturii și că legile ei sunt așa de trainic stabilite, încât nici chiar Dumnezeu în persoană nu le poate schimba. Considerând că, dacă solia lui Noe este corectă, atunci natura și-ar fi ieșit din făgașul ei, aceștia au făcut ca solia aceea să fie socotită – de mințile lumii – o înșelătorie, o mare înșelătorie.”⁶

Și astăzi mai există minți ce tăgăduiesc Cuvântul Scripturii, motivând acest refuz printr-un deficit de confirmare științifică a istorisirilor biblice, în pofida cercetărilor arheologice, dar și din alte ramuri de specialitate care adevăresc faptul că Biblia are multe domenii unde a fost cu un pas înaintea științei. Circuitul apei în natură, existența civilizației hitite, normele de igienă care ocrotesc sănătatea sunt doar câteva exemple în acest sens.

Motiv pentru care, concluzia firească se impune de la sine: „Cuvântul privitor la Împărăție auzit poate să devină roditor numai dacă este eliberat de spini preconcepțiilor, oricât de logice ar părea acestea, punând lucrurile în cadrul lor firesc și neconflictual, adică acceptând știința ca metodă de cunoaștere rațională, iar credința, ca deschidere către transcendent.”⁷ ■

¹ G. Dalman, *Viererlei Acker*, în „Palästina-Jahrbuch, 22, p. 121.

² J. Jeremias, *Parabolele lui Iisus*, p. 9.

³ A. Pleșu, *Parabolele lui Iisus. Adevărul ca poveste*, pp. 79-87.

⁴ E. G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 95.

⁵ G. Liiceanu, *Apel către lichele*, p. 50.

⁶ E. G. White, *Op. cit.*, p. 97.

⁷ C. Bălăceanu-Stolnici, Prefață la volumul *Economie biblică*, p. 11.

DOUĂ TURLE

Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta.” Cu aceste cuvinte din Psalmii 122:9, am salutat adunarea festivă care a început în data de 18 martie 2023 cu serviciul divin de recunoștință, prilejuit de renovarea capelei din Cluj, și cu aceleași cuvinte te salutăm, drag cititor.

Reprezentanți de la Diviziune, Uniune, Conferință și cei ai bisericii locale

Capela comunității maghiare din Cluj-Napoca – așa cum în mod consecvent o numea arhitectul – este mai mult decât o casă de rugăciune pentru adventiștii din Transilvania, deoarece în această clădire s-au aflat birourile Conferinței timp de o jumătate de secol. Prin urmare, îi mulțumim lui Dumnezeu pentru renovarea unui simbol, care ne amintește totodată și de istoria comunității și a clădirii.

„Adâncă e marea fântână a trecutului”, scria Thomas Mann. Rădăcinile experiențelor sunt mai adânci decât se vede cu ochii. John Friederick Huerngart a ajuns în Budapesta pe data de 21 august 1898, fiind primul predicator trimis oficial în Ungaria de către Biserica Adventistă. După o zi petrecută în capitală, în 22 august îl regăsim pe străzile Clujului, căutându-l pe János Rottmayer în cartierul Kővári.¹

De ce și-a început lucrarea în Transilvania, și nu pe teritoriul actual al Ungariei? Inima noastră bate mai iute la această întrebare, deoarece știm că mica noastră lume a devenit simbolul libertății religioase pentru lumea mare. Dieta de la Turda, din 1568, la care strămoșii noștri au votat legea practicării libere a religiei, a determinat pentru secole viața spirituală a Transilvaniei, atât față de Ungaria, cât și față de restul țărilor europene. Libertatea religioasă din Transilvania a adus cu ea și dragostea, și cunoașterea Bibliei pentru strămoșii noștri. Până și după perioada principatului, în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, Diploma Leopoldinum, față de care fiecare cezar habsburg a rămas loial, obliga

TRANSMITEREA ȘTAFETEI FILEP ISTVÁN

ACEASTĂ ÎNDOITĂ MOȘTENIRE – ÎNVĂȚAREA ȘI SLUJIREA – STĂ LA BAZA MISIUNII NOASTRE ȘI ASTĂZI, MOȘTENIRE CE TREBUIE DUSĂ MAI DEPARTE ȘI ÎN VIITOR: SĂ SPRIJINIM NEVOIAȘII ȘI BOLNAVII ȘI SĂ NE ÎNVĂȚĂM COPIII DE LA GRĂDINIȚĂ ȘI PÂNĂ LA LICEU.

Comunitatea bisericii adventiste maghiare din Cluj cu ocazia serviciului divin de mulțumire

autoritățile transilvănene să respecte libertatea religioasă. Prin urmare, terenul a fost mai propice, mai primitiv pentru lucrarea lui Huenergart și, probabil din acest motiv, s-a decis să așeze bazele lucrării sale în Transilvania.

Când predicatorul din America a ajuns în Cluj, comunitatea adventistă din acest loc deja număra șapte membri. În aproximativ un an și jumătate, la finele secolului, numărul lor deja crescuse la douăzeci și cinci. Cu o lună înaintea trecerii în secolul următor, în prezența lui Conradi, s-a organizat biserica locală. În 1902, biserica adventistă din Cluj deja număra 57 de membri, și probabil Neff Ádám a fost acel cetățean înstărit care și-a oferit vila din periferia orașului pentru loc de adunare. Apoi, pe rând, se adunau în imobile de pe străzile Berde Mózes (actualmente Frédéric Joliot-Curie) și strada Mikó (actualmente Clinicilor), ca mai apoi să cumpere imobilul de pe strada Postakert (actualmente Cuza Vodă), unde – cu ajutorul Diviziunii – s-a ridicat clădirea actuală.

Conferința l-a însărcinat pe Truppel Győző cu construirea clădirii. Dar cine a fost până la urmă acest Truppel Győző? În 1899 a fost hirotonit ca preot romano-catolic, după care a fost profesor de teologie în Alba Iulia. În 1908 devine parohul Orlatului (lângă Sibiu), iar apoi consilier episcopal, conform amintirilor din familie. După Tratatul de la Trianon apare și pe scena politică din România. Face primii pași alături de prietenul său, Fáy József, Truppel fiind senator, iar Fáy, deputat în parlamentul din București. Din punct de vedere politic, în timp decizia lor s-a dovedit una rațională. Curând Fáy a fost desemnat ca ambasador al României în Japonia, Truppel Győző însă dispăre de pe scena politică din Transilvania.

De ce? Nu de mult, și istoricul Koszta István mi-a adresat aceeași întrebare, la care însă răspunsul îl dă chiar cel în cauză: Truppel Győző! În anul 1928 a adresat o scrisoare cotidianului *Keleti újság* (Ziarul răsăritean) ca răspuns la un articol apărut recent în acesta, care încerca să deslușească motivele convertirii sale la adventism. El enumeră trei motive: 1. Biserica Adventistă este singura care este întru totul liberă de orice orientare politică; 2. Este singura dintre biserici care încurajează traiul să-

nătos; 3. Este singura biserică ale cărei învățături se bazează întru totul pe Scriptură. Din aceste trei motive, el a decis, ca „în acest mic colț al existenței”, în sânul Bisericii Adventiste, să-și continue lucrarea mai întâi ca laic, apoi ca pastor și apoi ca profesor de teologie.

Cea mai frumoasă formulare a crezului pentru care fratele Truppel a ales această cale probabil provine de la poetul clujean contemporan Dsida Jenő, care i-a dedicat lui Truppel poezia intitulată *Hristos*:

*Hristoase,
Îți iau icoana de pe peretele meu.
Ale ei contururi, culori mi se par un fals desfigurat,
niciodată nu mi Te pot închipui așa cum ești în ea.
Cu ochi albaștri, sclipitori, senin și sătul,
cu obrajii rotunji și roșii, precum
trandafirul căzut în lapte.
Te-am văzut de multe ori noaptea,
Te-am și ascultat de nenumărate ori și știu că ai fost
simplu, cenușiu, ostenit, asemenea nouă.
Umblai fără somn pe cărarea proscrisilor,
în valea plângerii, a nenorocirii și a foamei,
și, pe orizontul îngrijorărilor Tale chinuitoare,
flăcările Ierusalimului Tău în prăpăd deja lingeau cerul.
Glasul Tău stârnea valuri dureroase când,
răgușit de multe vorbe, din nou ți-ai deschis gura.
Pe hainele Tale prăfuite și spălăcite,
se așezase gros praful drumului,
fața ta îngustă, gălbuie prindea flăcări de bronz și,
din ochii Tăi de jărat, săsâind, cădeau
pe barba Ta zbârlită lacrimile lui Dumnezeu.*

(traducere în limba română: László V. Zoltán)

Astfel l-a cunoscut și Truppel pe Hristos: un serv simplu, totuși Fiul lui Dumnezeu, în slujba căruia s-a angajat și a rămas până la capăt. El a coordonat până la capăt construcția capelei proiectate de arhitectul adventist sibian Müller Armini.

Conform mărturiei surorii noastre Karácsonyi Erzsébet, trecută la odihnă, Truppel numea cele două turle ale bisericii *diaconia* și *școala de sabbat*. Era convins că vizitorul comunității se construiește prin învățare și slujire.

Vârstnicii își aduc aminte de vremurile în care biserica locală era într-adevăr caracterizată de slujire și învățare timp de decenii. Truppel, de exemplu, și-a transformat locuința într-un cămin de bătrâni. Biserica se îngrijea în mod sistematic de săracii ei, în fiecare sabbat membrii aducând la biserică hrană pentru nevoiași.

Următoarea întâmplare ilustrează în mod potrivit atmosfera comunității. Unul dintre membrii bisericii, fratele Karácsonyi Béla, în timpul naționalizării a pierdut farmacia aflată în proprietatea lui în Piața Széchenyi, dar a rămas acolo ca farmacist șef. Într-o zi pășeste în farmacie un bărbat de pe la sate, cu cizmele pline de noroi,

Truppel Győző

Forma originală a capelei adventiste din Cluj

și întreabă: „Unde este fratele Karácsonyi?” Angajații nu prea știau cum să reacționeze, dar el a auzit totul, a ieșit din laborator și, îmbrățișându-și fratele de credință, l-a sărutat pe frunte. Și aceasta era o parte a diaconiei.

Când încercam să obținem autorizația pentru renovare (inițial extinderea capelei), am cerut un extras din cartea funciară și, spre surprinderea noastră, în descrierea imobilului am găsit următoarele: sală de rugăciune și două săli de clasă. Nu putem decât bănuși la ce se gândeau în perioada interbelică frații noștri, când au cerut înscrierea celor de mai sus în cartea funciară, dar putem fi siguri că aveau în minte importanța studiului, simbolizat de a doua turlă a capelei.

Chiar dacă nu la fel de spectaculos cum se înalță turele spre cer, dar tot aici aveau loc „cursurile subterane de teologie” în cei mai grei ani ai comunismului. Frațele Moldován Vilmos, pastor de mai multe ori în această biserică, alături de fratele Timiș B. Sándor, președintele Conferinței din acea vreme, a organizat aceste cursuri pentru slujitorii și vorbitorii din biserică în locul unei instruirii oficiale, care pe atunci nu era posibilă. Mai mulți participanți la aceste cursuri au devenit ulterior pastori.

O altă componentă memorabilă a învățării au fost orele de autoeducare de neuitat, organizate tot de pastorul Moldován Vilmos și frecventate de mulți studenți universitari neadventiști din oraș. Majoritatea membrilor actuali privesc și acum la aceste ore ca așezarea unui fundament spiritual pentru o viață, alături de taberele de vară organizate anual, tot în ascuns.

Membrii care și în decadele următoare ale comunismului slujeau activ așază înaintea generațiilor actuale, ca exemplu, activitatea diaconiei din acea vreme. Nevoiașii și vârstnicii întotdeauna puteau conta pe sprijinul comunității. Această îndoită moștenire – învățarea și slujirea – stă la baza misiunii noastre și

astăzi, moștenire ce trebuie dusă mai departe și în viitor: să sprijinim nevoiașii și bolnavii și să ne învățăm copiii de la grădiniță și până la liceu, într-un cadru adventist.

După ridicarea restricțiilor impuse de pandemie, conducerea bisericii locale a decis renovarea capelei. O grupă de zidari coordonată de un frate proaspăt botezat a executat lucrarea. Comunitatea credincioșilor a dăruit în unitate pentru această acțiune de anvergură. În urma lucrărilor de interior și

exterior, clădirea s-a înnoit complet, într-o măsură nevăzută în istoria clădirii, lungă de nouăzeci și șapte de ani. Începând cu pietrele de la baza amvonului și până la pavajul din curte, totul a întinerit, s-a îmborsădit.

Această scurtă incursiune istorică s-a realizat cu contribuția pastorilor și a membrilor de odinioară, îmbogățită și de fotografiile expuse cu ocazia serbării. În privirea strămoșilor noștri se ascunde „încurajare sau acuzare”, ceea ce ne stimulează ca, în capela înnoită, comunitatea să devină simbolul renașterii studiului Bibliei și al slujirii.

Despre această slujire a predicat și secretarul Diviziunii, fratele Magyarosi Barna, cu ocazia serviciului divin de recunoștință, îndemnând comunitatea prin cuvintele apostolului Petru, „ca niște pietre vii, [să fim] zidiți ca [să fim] o casă duhovnicească” (1 Petru 2:5).

La început era cuvântul... și Dumnezeu a trimis un om... El întotdeauna a trimis pe cineva când era nevoie. Omul lui Dumnezeu a pășit în sfântă părtășie cu cei chemați de El, și Tatăl și-a așternut cortul deasupra lor. De aceea era nevoie de înnoire. Dumnezeu să fie binecuvântat! Mulțumiri pentru bunătatea Sa! ■

Consemnat de **Filep-Lukács István**, pastorul bisericii Cluj Central

¹ Rajki Zoltán: *Egy amerikai lelkész magyarországi missziója*, p. 36.

Corul bisericii

ZILELE UNIVERSITĂȚII ADVENTUS – 5-7 MAI 2023

În zilele de 5-7 mai 2023 a avut loc în campusul adventist din Cernica evenimentul Zilele Universității Adventus. La această întâlnire au participat mai mulți adolescenți și tineri interesați de educația adventistă, dar și de o experiență spirituală autentică. Activitățile și momentele de închinare pregătite de organizatori s-au desfășurat sub mottoul: „Educație și Spiritualitate”, mesaj inspirat dintr-un citat scris de Ellen G. White: „Sfințenia și experiența religioasă stau la temelia adevăratei educații” (E. G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 505).

Invitatul evenimentului din acest an a fost dr. Jan Harry Cabungcal, medic neurolog, dar care în ultimii doi ani s-a dedicat proiectelor misionare. Deși este originar din Filipine, el și-a terminat studiile doctorale la Universitatea din Zürich în anul 2002, iar după ce s-a botezat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a dez-

voltat o pasiune deosebită pentru prezentarea mesajului Evangheliei. În anul 2015 a primit din partea Societății Elvețiene pentru Psihiatrie Biologică Premiul „Tânărul cercetător al anului”.

Participanții la acest eveniment au rămas impresionați de hotărârea lui de a renunța la activitatea profesională pentru un timp nedefinit și de a lucra ca misionar. De când a luat această decizie, a fost implicat în mai multe campanii de evanghelizare ca vorbitor principal sau în proiecte medicale. În prezent a rămas într-o relație de colaborare ocazională pentru activitatea didactică și de cercetare.

Tinerii care au fost prezenți în campus au apreciat oferta organizatorilor și au trăit o experiență deosebită de consacrare în urma mesajelor prezentate și a apelurilor pe care le-a făcut vorbitorul principal. Mărturiile lor sunt convingătoare.

„Mă simt foarte bine în campusul Universității Adventus și mi se pare un loc foarte plăcut. Am fost și anul trecut, iar pentru că apreciez mult acest loc am revenit. De fapt, îmi doresc să vin aici să studiez la programul Pedagogia învățământului primar și preșcolar.” – Estera Nițu, elevă

„Consider că a fost un eveniment foarte frumos și primitor, iar studenții s-au raportat foarte frumos la noi. A fost o atmosferă foarte plăcută, iar oamenii din acest loc sunt foarte calmi, calzi și prietenoși.” – Alexandra Stancu, elevă

„Mi-a plăcut foarte mult programul din capelă, turul de campus și mai ales micul muzeu al istoriei adventiste din România. Am apreciat foarte mult și vorbitorul principal de la acest eveniment, mai ales pentru că a făcut referire la multe citate din Spiritul profetic. – Alex Rus, elev

„Îmi place în campus, este frumos, liniștit, poți să-ți faci mulți prieteni și pot spune că m-am îndrăgostit de locul acesta.” – Răzvan Nedeia, student

„M-am simțit foarte bine la Zilele Universității, iar vizita la acest eveniment mi-a reconfirmat hotărârea de a studia aici Teologie adventistă pastorală. Îmi doresc să devin pastor ca să răspund unei chemări foarte importante și să-mi asum una dintre cele mai grele slujbe, dar care poate să devină și cea mai frumoasă dacă mă voi lăsa călăuzit de Dumnezeu la fiecare pas.” – Sebastian Brîușor, elev

Acest eveniment nu ar fi fost atât de frumos și primitor fără multele pregătiri pe care le-au făcut cu plăcere cei din campus.

„Ediția Zilelor Universității de anul acesta a fost încărcată cu o atmosferă de o profundă spiritualitate, datorată în mod deosebit atât invitatului special, cât și implicării comunității Adventus (studenți și angajați). Cei prezenți la eveniment au fost purtați prin tainele educației și ale misiunii, în compania Cuvântului lui Dumnezeu, a Spiritului Profetic și a muzicii de calitate. Ambientul campusului, interacțiunea dintre gazde și oaspeți în cadrul programelor și activitățile recreative din ultima zi au pus o amprentă puternic pozitivă asupra tuturor participanților. Privim cu anticipație la viitoarea ediție în care liceeni din toată țara și din diaspora sunt bineveniți.” – conf. univ. dr. Laurențiu Moț, rectorul Universității Adventus

**EDUCAȚIE ȘI
SPIRITUALITATE**
**EMANUEL
SĂLĂGEAN**

„Am apreciat foarte mult echipa de organizare din care am făcut parte. Au fost persoane foarte dedicate și au făcut totul cât au putut de bine. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am astfel de colegi și îndrumători. La astfel de evenimente învățăm mai mult ce înseamnă să slujești, dar totodată trăim satisfacții și binecuvântări deosebite. De asemenea, aș vrea să spun că mi-a plăcut foarte mult și invitatul din această ocazie. Este o persoană care are experiențe foarte frumoase cu un impact de nedescris. Dumnezeu ne-a vorbit prin ceea ce ne-a prezentat.” – Andreas Ungur, Teologie adventistă pastorală, anul IV

„Anul acesta sunt pentru prima dată la Zilele Universității și am fost una dintre gazde pentru cei care ne-au vizitat. M-am bucurat foarte mult să observ tineri care sunt curioși să vadă ce se întâmplă aici și am fost mulțumit să disting pe fețele lor semne vizibile că au gustat o bucată dulce din experiența pe care o ai ca student la Universitatea Adventus.” – Aurel Vișovan, Teologie adventistă pastorală, anul II

Cei care sunt elevi sau studenți și nu au reușit să ajungă la evenimentul organizat în acest an, dar își doresc să studieze la Universitatea Adventus sau la Școala postliceală „Dr. Luca” din Cernica, sunt așteptați la Zilele Universității Adventus ediția 2024 sau pot să viziteze pagina de internet a instituției la adresa uadventus.ro/admitere2023. În oferta din acest an este și un program de master în Științele educației, cu titlul „Inovație în Educație și Responsabilitate Socială”, iar dacă legea de înființare va fi publicată în Monitorul oficial până la începerea sesiunii de admitere, din această toamnă va începe și programul de master în teologie „Teologie și misiune adventistă contemporană”. ■

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

ȘCOALA MEA, UN LOC FRUMOS!

Un nou proiect ADRA România, implementat cu succes:
„Suntem recunoscători pentru ceea ce ați dăruit copiilor noștri prin munca depusă.”

au ales ca, împreună cu ADRA, să aducă bucurie și plusvaloare în viața copiilor. Dincolo de bunurile și echipamentele oferite, ADRA a transmis de fiecare dată mesajul că fiecare copil este valoros și are preț în ochii lui Dumnezeu, iar fiecare dascăl reprezintă un instrument prin care Dumnezeu lucrează la formarea și dezvoltarea copiilor.

Luni, 3 aprilie 2023, a avut loc în satul Bâlca, comuna Coțofănești, județul Bacău, un eveniment special prilejuit de finalizarea proiectului ADRA „Școala mea, un loc frumos!”. Prin intermediul acestui proiect, ADRA România a contribuit la îmbunătățirea condițiilor de învățământ pentru cei 170 de copii înscriși la Școala Primară Bâlca din comuna Coțofănești, județul Bacău. Obiectivul acestui proiect a fost amenajarea a trei săli de clasă cu mobilier școlar adecvat, precum și achiziționarea de echipamente IT care să ofere cadrelor didactice posibilitatea predării cursurilor la standardele care se cer la momentul actual.

Proiectul „Școala mea, un loc frumos!” pentru cei 170 de elevi s-a desfășurat pe o perioadă de 2 luni și 17 zile, demarând pe data de 17 ianuarie 2023 și finalizându-se pe data de 3 aprilie 2023. Scopul proiectului, cu o investiție de 50.000 lei, a fost îmbunătățirea condițiilor de învățământ prin creșterea gradului de participare a copiilor din mediul rural la procesul de învățământ obligatoriu, în special pentru copiii din zone defavorizate și cu grad crescut de abandon școlar.

ADRA România, cu sprijinul unui finanțator unic din domeniul de expertiză „Educație și Sănătate de Bază”, și-a propus și a realizat cu succes îmbunătățirea condițiilor de viață pentru copiii și cetățenii localității. Implementarea proiectului ADRA „Școala mea, un loc frumos!” a fost coordonată de către Willy Cotruță, Bogdan Stănică și Gabriela Istrate.

Prezent la eveniment, Aurel Neațu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și președintele ADRA România, a declarat: „Mă bucur să fiu în mijlocul vostru și sunt fericit pentru copii

Educația este unul dintre cele mai importante domenii ale unei societăți. Prin educație, deprindem valori morale precum: respectul, integritatea, generozitatea și altele. Pe de altă parte, învățăm mai multe lucruri despre noi și despre semenii noștri. În altă ordine de idei, educația face posibilă integrarea individului în societate, nu numai prin prisma valorilor comune, ci și prin faptul că persoana respectivă se specializează într-un domeniu necesar societății.

Biblia pune un accent deosebit pe educație, accentuând rolul pe care părinții și profesorii îl au în formarea tinerei generații. Dincolo de cunoștințe și informații, este extrem de important și modelul uman, care este implicat în transmiterea valorilor spiritual-morale, iar Scriptura subliniază în repetate rânduri nevoia de a învăța pe copil nu doar prin cuvinte, ci și prin fapte.

ADRA România, înțelegând rolul și importanța educației, a implementat de-a lungul anilor mai multe proiecte care vin în sprijinul școlilor, în special din mediul rural. Nu putem decât să mulțumim lui Dumnezeu pentru că și prin intermediul acestor proiecte am reușit să împărtășim copiilor și dascălilor ceva din dragostea lui Dumnezeu. Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru sponsorii și finanțatorii care

și dascălii lor. Sunt reprezentantul ADRA România, pe de o parte, dar în același timp sunt și președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, o biserică ce s-a concentrat dintotdeauna pe motivarea tinerilor. Așa cum se spune, lucrurile frumoase și bune în viață se obțin greu, astfel că, pentru a rămâne în școală și a învăța zilnic, este nevoie de voință, determinare tot timpul în lucrurile frumoase, iar treaba noastră, a adulților, este să vă asigurăm vouă, tinerilor, un cadru potrivit. Din acest motiv, atât școala, cât și primăria și în mod special ADRA ne-am alăturat acestui efort comun pentru a vă face timpul petrecut în școală cât mai plăcut și util. Proiectul „Școala mea, un loc frumos!” face parte din inițiativa pe care ADRA o avea în plan de foarte mult timp. Pentru voi, dragi copii, îmi doresc să creșteți frumos, să fiți binecuvântați cu obiceiuri sănătoase și bune și să fiți oameni de nădejde atât pentru viitoarele voastre familii, cât și pentru cei pe care-i veți ajuta pe parcurs, iar pentru acest lucru nu uitați că trebuie să dezvoltați obiceiuri demne și să respectați regulile. Mă bucur că ADRA România a ales să investească în copii.”

„Mă bucur nespus de mult să vă avem în mijlocul nostru și vă felicit pentru îndelunga activitate pe care o aveți încă din anul 1990. Suntem recunoscători pentru ceea ce ați dăruit copiilor noștri prin munca depusă, atât din punct de vedere financiar, dar și emoțional, întrucât ați reușit să duceți la bun sfârșit promisiunea

făcută elevilor noștri. Noi trebuie să investim în copii, pentru că ei sunt viitorul nostru, și trebuie să le oferim șansa să aibă o viață bună, să crească sănătos ca să poată ocupa în societate diferite roluri, pentru ca, la rândul lor, să inspire pe alții. Aceasta este prioritatea principală a vieții noastre, să-i formăm să fie oameni de încredere. Sper că ADRA România nu se va opri aici și vom avea o colaborare pe termen îndelungat. Vă mulțumesc și Dumnezeu să fie cu voi în tot ceea ce faceți!”, a declarat Viorel Olariu, primar comuna Coțofănești, județul Bacău.

„Mă bucur tare mult pentru că împreună am putut să ne dăm mâna cu toții spre implementarea acestui proiect destinat elevilor acestei școli, în așa fel încât, indiferent de rasă, de etnie, confesiune religioasă sau gen, să putem lucra unul cu celălalt pentru un viitor mai bun. ADRA România susține educația, sănătatea și un nivel de trai sustenabil. Copiii și tinerii reprezintă categorii prioritare de beneficiari ai proiectelor ADRA România. La zecile de mii de beneficiari ADRA România numărați an de an la nivel național, se adaugă astăzi și cei 170 de elevi ai școlii dumneavoastră, iar lucrul acesta ne bucură. Domnul să fie cel care să coordoneze lucrarea școlii pe mai departe prin cei ce sunt responsabili pentru acest lucru!”, a declarat Robert Georgescu, director executiv ADRA România.

„Nu greșesc când spun că viitorul aparține educației. Ați reușit să duceți la bun sfârșit și să îndepliniți

toate dorințele copiilor din comuna aceasta. Mă gândesc la efortul pe care l-au depus cei care au lucrat spre implementarea proiectului ADRA „Școala mea, un loc frumos!”. Nu putem decât să ne bucurăm pentru acești copii că au un loc unde să învețe ca să ajungă oameni mari și de viitor. Mii de mulțumiri tuturor celor care s-au implicat”, a declarat Mugurel Asaftei, secretar general Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din zona Moldova și Bucovina.

„Colaborarea cu ADRA România a fost una reușită și sunt fericit pentru că acești elevi au echipamentele necesare educației lor. Sunt mândru de faptul că am reușit să venim în sprijinul comunității locale din Coțofănești și sperăm ca pe viitor să implementăm și alte proiecte. Mulțumesc!”, a declarat Cătălin Facoaru, reprezentant al sponsorului.

„Sunt fericit că acești copii se pot bucura de rezultatele muncii depuse pentru ca ei să poată învăța în condiții normale și să-și îndeplinească visurile pe care le au. Cadrele didactice sunt dedicate spre formarea lor, iar acest lucru nu mă poate face decât să simt că mai este o speranță și pentru ei. Încet, încet, vom urca treaptă cu treaptă pe piramida educației, unde vom ajunge la lucrurile cele mai de dorit. Îmi doresc din suflet ca acești copilași frumoși să poată învăța, având deja cele necesare pentru o educație mai bună. Domnul cu noi toți!”, a declarat Willy Cotruță, coordonator proiecte ADRA pentru Moldova și Bucovina.

„Vă mulțumesc foarte mult pentru proiectul pe care l-ați desfășurat în comuna noastră. Echipamentele IT pentru buna desfășurare a orelor de clasă sunt foarte utile. Aveți toată aprecierea și recunoștința noastră și ne dorim o colaborare pe termen îndelungat”, a declarat Baci Florin, director Școala Primară Bâlca, județul Bacău.

„Mulțumiri speciale ADRA România pentru colaborarea frumoasă de a sprijini acești copii cu echipamente corespunzătoare desfășurării orelor de clasă. Vă suntem recunoscători pentru că ne-ați dat o mână de ajutor cu tot ceea ce noi aveam nevoie. Felicitări pentru toată activitatea pe care o aveți. Vă mulțumim!”, a declarat Oana

Hozoiu, profesor învățământul școlar și preșcolar Școala Primară Bâlca, județul Bacău.

„Sunt foarte bucuroasă și mulțumesc lui Dumnezeu pentru că suntem într-o zi specială și am ajuns la încheierea proiectului din Bâlca. Ne-am dorit mult ca proiectul să fie finalizat, iar copiii să se bucure de aceste condiții deosebite. Cu ajutorul lui Dumnezeu, al finanțatorului și al colaboratorilor am reușit să ducem la bun sfârșit ceea ce ne-am propus. ADRA România este o organizație care investește în educație și acest proiect s-a pliat pe preocuparea pe care o avem în acest domeniu. Am luptat, luptăm și vom lupta pentru educație și pentru tot ceea ce înseamnă viitorul copiilor. Investim în formarea și dezvoltarea beneficiarilor noștri și ne bucurăm că ne putem uni eforturile pentru a face viața semenilor noștri mai frumoasă. Mulțumim tuturor și slavă lui Dumnezeu că împreună putem fi astăzi la ocazia aceasta de sărbătoare și sperăm la o frumoasă colaborare și mai departe”, a declarat Gabriela Istrate, manager proiect ADRA România.

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după mottoul „Dreptate. Compasiune. Dragoste.”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. ADRA România face parte din rețeaua **ADRA Internațional**, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații nonguvernamentale din lume, fiind activă în peste 118 țări și conducându-se după o filozofie care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a sluji umanității astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuțit. ■

ADRA România

PSIHOPATOLOGIE, PĂCAT ȘI VINDECARE PRIN ISUS HRISTOS (I)

Ca definiție generală, „psihopatologia este studiul științific al tulburărilor mintale, incluzând eforturile de a înțelege cauzele genetice, biologice, psihologice și sociale ale acestora.”¹ Vorbind despre tulburarea mentală, manualul de diagnostic folosit la nivel mondial (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) în ultima variantă, prescurtat DSM, spune că „o tulburare mintală este un sindrom caracterizat prin perturbarea semnificativă clinic în domeniile cognitiv, al controlului emoțiilor sau al comportamentului individului, care reflectă o disfuncție a proceselor psihologice, biologice sau de dezvoltare care stau la baza funcționării mintale. Tulburările mintale sunt, de obicei, asociate cu suferința sau disfuncția în domeniile social, profesional sau în alte domenii importante de activitate.”

Cumulând în trei aspecte această definiție, tulburarea mintală se manifestă prin „suferință personală, dizabilitatea și abateri de la norma socială sau statistică”². În acest articol, mă voi ocupa de suferința personală și tratarea ei prin Domnul Hristos.

Din perspectivă biblică, toată suferința umană împreună cu dizabilitățile și abaterile de la normele sociale și religioase au o singură cauză, și anume păcatul. Într-un psalm de pocăință, David spune: „Îmi mărturisesc fărădelegea, mă doare de păcatul meu” (Ps. 38:3). El afirmă în acest verset că starea de durere, suferință pe care o trăiește se datorează păcatului său. Este vorba despre păcat, ca stare de fapt, ca natură umană păcătoasă, care se manifestă prin fapte păcătoase. Din această cauză, David simte dezaprobarea lui Dumnezeu față de el, pe care și-o asumă. În Psalmii 51:3-4, el recunoaște înaintea Domnului: „Căci îmi cunosc bine fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta, așa că vei fi drept în hotărârea Ta și fără vină în judecata Ta.” În aceste versete, el recunoaște abaterile de la normele legii lui Dumnezeu, pentru că păcatul este, în ultimă instanță, călcarea legii lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4).

Păcatul produce în viața omului suferință, durere, tulburări multiple. „Prin păcat, întregul organism este tulburat, mintea este pervertită, imaginația coruptă.”³ Mergând spre soluția divină pentru grozăvia păcatului, Ellen White spune că „trebuie să vedem păcatul așa cum îl vede Dumnezeu, cu adevărat oribil. Numai Golgota poate să descopere marea grozăvie a păcatului. Dacă ar

fi să ne purtăm propria vinovăție, ne-ar zdrobi. Dar Cel fără păcat a luat locul nostru; deși nu merita aceasta, El a purtat fărădelegile noastre. Iar dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).⁴ Profetul Isaia ne spune că „pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”. Există speranță deplină în Domnul Hristos pentru vindecarea rănilor sufletești, deoarece „Divinitatea a fost glorificată prin aceea că a turnat asupra lumii un potop de har vindecător, care niciodată nu avea să fie oprit sau retras până când planul de mântuire nu avea să fie împlinit”⁵.

Suferința personală tratată de Marele Medic

Misiunea Domnului Hristos a fost și este să tămăduiască pe cei cu inima zdrobită (Luca 4:18), adică să trateze suferința personală a fiecărei ființe umane, dacă dorește lucrul acesta. Prin Duhul Sfânt, El întrebă fiecare suflet afectat de păcat: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5:6). Înțelegând lucrarea lui Dumnezeu de vindecare, David se ruga atunci când era nenorocit și suferea: „Dumnezeule, ajutorul Tău să mă ridice!” (Psalmii 69:29).

Există însă o suferință emoțională benefică, pe care Duhul Sfânt o folosește în procesul sfințirii noastre. În rugăciunea sa de mulțumire, împăratul Ezechia a spus: „Iată, chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea; Tu ai găsit plăcere să-mi scoți sufletul din groapa putrezirii. Căci ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele!” (Isaia 38:17). De asemenea, în Iov 36:15 este scris: „Dar Dumnezeu scapă pe cel nenorocit prin nenorocirea lui și prin suferință îl înștiințează.” Prin suferința interioară, suntem informați că ceva nu este în regulă. Această suferință își are corespondentul în muștrările de conștiință, care au rolul să ne conducă prin călăuzirea Duhului Sfânt, la jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, pentru iertare și mai departe la îndreptarea greșelilor.” Dumnezeu nu trimite soli pentru a-l linguși pe păcătos. El nu trimite solii de pace ca să-i legene pe oamenii nesfințiți într-o siguranță falsă. El pune poveri grele pe conștiința făcătorului de rele și îi străpunge sufletul cu săgețile convingerii. Îngerii slujitori îi prezintă judecățile îngrozitoare ale lui Dumnezeu, ca să adâncească simțul nevoii sale și

să-l facă să strige: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Atunci, mâna care a umilit până la țărână îl ridică pe cel pocăit. Glasul care a muștrătat păcatul și a făcut de rușine îngâmfarea și ambiția întreabă cu cea mai duioasă iubire: „Ce dorești să fac pentru tine?”⁶ Este procesul întristării după voia lui Dumnezeu, pe care nimeni nu-l va regreta, pentru că, prin el, Duhul Sfânt ne conduce la vindecare și mântuire (2 Cor. 7:10). În Epistola către evrei, apostolul Pavel spune: „Este adevărat că orice pedeapsă (suferință) deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie, dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei rodul dător de pace al neprihănirii” (Evrei 12:11).

Este foarte important să ne controlăm reacțiile prin harul lui Dumnezeu atunci când suferim. „Ferește-te să faci rău, căci suferința te îndeamnă la rău” (Iov. 36:21) și să nu facem nimic, cu pornire nechibzuită (Faptele 19:36). Simeon și Levi, pe fondul unei suferințe interioare puternice din cauza necinstirii surorii lor, Dina, de către Sihem, fiul hevitului Hamor (Geneza, cap. 34), au reacționat exagerat. „Blestemată să fie mânia lor” – a spus Iacov – „pentru că a fost prea turbată, și furia lor, căci a fost prea sălbatică!” (Gen.49:7).

Domnul Hristos, ca mare medic, a trecut prin valea umbrei morții pe acest pământ și a suferit mai mult decât oricine, pentru că a fost un „om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Cu cea mai profundă empatie, El spune fiecărui suflet aflat în suferință: „Am suferit întristările tale, am trecut prin luptele tale, am dat piept cu ispitele tale. Cunosc lacrimile tale; și Eu am plâns. Cunosc chiar și durerile prea adânci pentru a fi rostite la urechea unui om. Să nu crezi că ești singur și părăsit. Deși suferința ta nu mișcă nicio coardă sensibilă în vreo inimă de pe pământ, privește la Mine și vei trăi. „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile; dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are mila de tine” (Isaia 54:10)”⁷

Domnul Hristos este marele medic al sufletului. El are o limbă iscusită pentru vindecarea suferințelor interioare și știe cum să învieze prin cuvintele cele mai potrivite pe cel doborât de întristare în luptele vieții, pe calea spre ceruri (Isaia 50:4). Diavolul aduce descurajare și intensificarea suferințelor emoționale, dar să nu dăm crezare minciunilor lui, ci să credem din toată inima, când suferim, adevărul făgăduințelor vindecătoare din Cuvântul lui Dumnezeu, prin călăuzirea Duhului Sfânt. „Când gânduri negre se frământă cu grămada înăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviează sufletul” (Psalmii 94:19).

Vindecare de păcat, prin Domnul Hristos

Psihopatologia descrie sistematizat efectele păcatului asupra psihicului uman. Viața în condițiile păcatului, și în special a dominației păcatului în suflet, face ca experiența umană să fie o reflectare a cuvintelor profe-

tului Isaia: „Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn” (Isaia 1:5-6).

Omul căzut între tâlhari, din relatarea Domnului Hristos despre samariteanul milos (Luca 10:30-37), arăta cam în felul descris de Isaia cu privire la starea omului asaltat de suferințe profunde. În plan psihologic și spiritual, samariteanul milos îl reprezintă pe Domnul Hristos, Soarele Neprihănirii care oferă tămăduire, sub aripile Lui (Mal. 4:2).⁸ Nimic din tot ceea ce oferă această lume nu poate vindeca o inimă zdrobită, nu poate aduce liniște sufletească, nu poate alunga grijile sau boala. Faima, geniul, talentul – nici unul dintre acestea nu poate aduce bucurie unei inimi întristate, nici nu poate da înapoi viața irosită. Viața lui Dumnezeu în sufletul omului este singura nădejde a acestuia. Iubirea pe care Hristos o răspândește prin toată ființa este o putere dăătoare de viață. Fiecare parte vitală – creierul, inima, nervii – este atinsă de aceasta, aducându-i vindecare. Prin ea, cele mai înalte energii ale făpturii sunt puse în mișcare. Ea dezleagă sufletul de vină și tristețe, de neliniște și griji care strivesc forțele vitale. Odată cu ea, vin seninătatea și stăpânirea de sine. Ea sădește în suflet o bucurie pe care niciun lucru pământesc nu o poate distruge – bucurie în Duhul Sfânt – o bucurie dăătoare de sănătate, dăătoare de viață. Cuvintele Mântuitorului: „Veniți la Mine... și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28) sunt o rețetă pentru vindecarea suferințelor fizice, mintale și spirituale. Deși oamenii și-au provocat suferința prin propria lor purtare greșită, El îi privește cu milă. În El, ei pot găsi ajutor. Domnul Hristos va face lucruri mari pentru cei care se încred în El.⁸

Există speranță de vindecare a suferințelor personale produse de păcat, prin Domnul Hristos. El este același ieri, azi și în veci (Evrei 13:8). Ne putem încrede în El și putem asculta din inimă, prin credință, de poruncile Lui. „Niciodată nu voi uita poruncile Tale, căci prin ele mă înviezi” (Psalmii 119:93). ■

Liviu Văduva, pastor în Conferința Muntenia

¹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Psihopatologie>

² Note de curs, *Psihopatologie, Formare în Psihoterapia Cognitiv-Comportamentală*, Universitatea Babeș Bolyai, Cluj-Napoca, 2017

³ <https://egwwritings.org/read?panels=p2690.2488&index=0>.

⁴ <https://egwwritings.org/read?panels=p2690.2488,f2699.577&index=1>.

⁵ <https://egwwritings.org/read?panels=p2000.94&index=0>.

⁶ <https://egwwritings.org/read?panels=p2000.382&index=0>

⁷ <https://egwwritings.org/read?panels=p2000.2299&index=0>

⁸ [https://egwwritings.org/read?panels=p2690.530\(2690.532\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2690.530(2690.532)&index=0).

OMUL INFALIBIL

Comentariile noastre cu privire la infailibilitatea papală sunt bine cunoscute, de aceea nu o să insist asupra pretențiilor Vaticanului. Aceste pretenții au stârnit reacții în tot mediul creștin. Totuși, ar trebui spus că, de la Conciliul Vatican I, atunci când s-a stabilit această dogmă, papa nu a folosit acest drept de a vorbi *ex cathedra*, sau nu toată lumea e de acord că ar fi făcut-o. În plus, în 2014, papa Francisc se spovedește, arătând că și el greșește, că doar e om supus greșelii, fapt care a dus la discuții aprinse cu privire la infailibilitatea sa. Nici papa nu mai e ce-a fost. El însuși avea să declare: „Cine dintre noi poate să spună că nu este păcătos? Nimeni.” Doctrina infailibilității papale pare să primească o lovitură de moarte. Cine o va salva?

Pentru înțelegere, vom ieși din biserică și vom arunca o privire prin lume. Așa cum arată lucrurile acum, lumea pare scăpată de sub control. Anarhie, boli incurabile, schimbări climatice, catastrofe naturale, la care se adaugă și revoluția inteligenței artificiale. După căderea „Cortinei de Fier” dintre Est și Vest, acum asistăm la apariția unei falii tot mai mari între cele două sfere globale.

În conflictul dintre Vest și Est, sau între civilizație și barbarism, trebuie să alegem calea civilizată. De subliniat imperativul „trebuie”. Mulți dintre cei care formează civilizația actuală, chiar nucleul ei, au fost popoare migratoare. Barbarii au reușit să trimită în lada istoriei Imperiul Ro-

man și au preluat frâiele omenirii. Barbarii de atunci sunt civilizații și emancipații de azi. Se mai schimbă lumea. Integrarea lor și realizarea unui echilibru social, format din religii și culturi diferite, a dat naștere la lupte de tot felul, care au dus, în final, la un nou tip de civilizație, democrația. La carul democrației a pus umărul și filozofia iluministă, care intră în scenă ceva mai târziu și de care vom aminti mai la final. Ideea de la care s-a pornit era să fie abolită supremația totalitară, religioasă în special, pentru că societatea civilă nu prea exista pe atunci.

Cum și preoții greșesc, inclusiv consiliile bisericești, oricare ar fi ele, câștigă teren ideea că nu există nimic infailibil pe pământ. Cel puțin așa spun câțiva ciudați ai epocii, care, ca să scape cu viață și să pună la îndoială infailibilitatea bisericii, fugeau care încotro.

Eroarea este inerentă naturii. Așa se explică fenomene naturale neobișnuite sau comportamente indezirabile. Dar soluția este să folosim gândirea, rațiunea în special, pentru a limita sau chiar a contracara și corecta erorile care apar. De aici nevoia de dezbateri în care fiecare idee trecută prin experiența cuiva poate îmbunătăți condiția și societatea noastră.

Aceste idei au vânturat popoare întregi și au dus la revoluții și războaie până când lumea și-a găsit un echilibru relativ. Și din nou societatea se divizează și tot așa. Însă tot este nevoie de niște reguli de funcționare ca să nu ne distrugem prin anarhie. Cineva sau ceva trebuia să țină lumea în ordine, sau chiar să o transforme într-un loc mai bun. Revoluția Franceză, și nu numai, a pus punct religiei ca sursă de autoritate și a făcut loc rațiunii și omului secular. În loc de preoți, vor veni experții sau savanții care vor ordona societatea ca să funcționeze bine.

Așa s-a ajuns la situații, mai ales în țările civilizate, în care să se considere că pentru a tăia o

FIINȚĂ PERFECTIBILĂ MUGUREL ASAFTELI

ACESTE MODALITĂȚI DE ABORDARE NE AJUTĂ SĂ NE MENTINEM PE DRUMUL CORECT. AȘADAR, SĂ-I DĂM LUI DUMNEZEU CE-I APARTINE, INFALIBILITATEA, ȘI OMULUI CE ESTE AL LUI, PERFECTIBILITATEA.

felie de pâine trebuie să fie consultat un expert. El îți va spune câte grame să aibă sau ce să conțină. Am văzut asta și în pandemie. Pentru prima dată în istorie am avut parte de o pandemie care a fost coordonată de experți. Rezultatele le va evalua fiecare. Oricum, a fost o demonstrație de forță a ceea ce înseamnă puterea omului care nu trebuie să dea explicații. Pentru implementarea proiectului salvator, a fost nevoie de brațul militar pentru ca lumea să fie vindecată. Cum putem detecta derapajele, fie ele bine intenționate, dar cu urmări nefaste? Măcar să privim asupra câtorva indicii:

1. Impersonalitatea

Experții sau savanții ne anunță un anumit fapt. Care experți? Cum îi cheamă? Ce experiență au? Ce rezultate au în domeniile lor? Cum au fost selectați și de unde? Cine și cum îi validează? Răspunsurile întârzie sau nu vor apărea nicio dată. Interogația devine, din drept fundamental, un sacrilegiu. Cum să-ți permiți să te îndoiești de spusele experților? Nimeni nu-și asumă în mod personal, ci totul este la nivel organizațional impenetrabil. De peste zid sunt aruncate decizii și decrete. Același lucru se întâmplă și în Evul Mediu. Doar că era varianta religioasă. Nimeni nu trebuia să fie în dezacord cu biserica. În chestiuni elaborate în concilii bisericești, dacă nu erai de acord, puteai fi prăjit de viu pe un stâlp.

2. Sciziunea, sau societatea schizoidă

Odată cu venirea războiului din Ucraina se schimbă subiectul. Ce n-a reușit serul magic au reușit armele rusești. Politicul și brațul militar o iau înaintea savanților. Cel puțin au redus-o la nivel de epidemie, pe undeva prin China, de unde și pornise. Altă nenorocire, alt discurs. Despre virus nu știm sigur, sau mai bine nu întrebăm, dacă o fi fost produs de om, dar războiul sigur e produs de om. Aici nu mai avem dubii.

Așa că situația se schimbă. Avem două tipuri de oameni. Omul bun și civilizată și omul rău. Lumea s-a împărțit, ca la judecata finală, în binecuvântați și blestemați. Blestemat ești și dacă spui că Occidentul are partea sa de vină în acest război, oricât de mică. Nici vorbă. Judecata s-a ținut, nu știm de cine, verdictul definitiv s-a dat, iar cine nu se supune va suporta consecințele. De fapt, ne aflăm la sfîntirea chipului de aur occidental, numit infailibilitatea americană, în fața căruia fiecare trebuie să-și plece cu sfințenie și umilință capul.

Din Scripturi reiese că doar Dumnezeu este infailibil, conștiința omului este liberă să adere la

ce crez dorește, fapt care are consecințe, și că ar trebui să ne temem doar de Cel care poate ucide și trupul, și sufletul. O alegere grea, dar benefică pentru veșnicie.

Pentru aceasta am încercat să aduc în atenție câteva instrumente necesare, dar care necesită muncă și pregătire:

1. Dezvoltă o gândire critică.

În orice conversație și decizie, este nevoie de o analiză. În mediul juridic, magistrații, cu toate dosarele și probele pe care le administrează, au făcut destule erori. În domeniul tehnologic, progresul a fost dovada beneficiilor unei gândiri sănătoase, iar condițiile de viață pe care le avem acum sunt produsul unui proces tehnologic și științific bazat pe idei, informații și teorii verificate în laboratoare. Multe dintre ele s-au dovedit eronate și au fost abandonate. Altele s-au dovedit bune, dar au fost introduse într-un proces de perfecționare. Mai mult ca oricine din lume, Biserica Adventistă are în miezul ei adevărul cu privire la judecata de cercetare, sau examinare rațională. Nimeni nu ar trebui să pretindă că deține capacitatea unei abordări raționale și veridice mai bine decât membrii adventiști.

2. Verifică informațiile.

Știrile false nu sunt produsul internetului sau al televiziunii. Minciuna vine din Eden și se metamorfozează în multe moduri. Una dintre cele mai agresive maniere prin care s-a încercat manipularea maselor a fost sfatul de a asculta doar știrile care vin pe canale oficiale. Restul e compromis. Dar ce înseamnă oficial? În perioada comunistă aveam un singur post de radio și de televiziune, și erau oficiale. Orice știre din exterior era considerată un mare pericol pentru partid. În Germania nazistă, oamenii erau obligați să asculte doar presa de stat. Presa străină fusese interzisă și era un act de curaj să încerci să prinzi vreun post străin. Ce să mai vorbim de indexul catolic, lista cu lucrări interzise? Pentru sistemele totalitare, presa este dușmanul de moarte sau canal de manipulare.

Pentru democrație, presa este câinele ei de pază, tocmai pentru a nu permite derapaje mari. Pentru un creștin, mulțimea canalelor de informații este o oportunitate de a se informa și de a transmite mesajul Evangheliei. Apostolii încurajau verificarea atentă și critică a slujirii lor. Faptele 17:11 – „Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa.”

3. Transparență

Cu unele excepții, istoria este una a vieții comunitare. Viața privată și individualitatea sunt invenții ale societății moderne. Familia însemna două sau mai multe generații sub același acoperiș. Vatra satului, sau agora grecească, sau poarta cetății la evrei, sau forumul roman, erau scena unde se decidea statutul individului și rolul lui în țesătura sau ierarhia socială. Pentru a distruge un om era suficient să-l expui în public. Dar tot acolo îi era afirmată și valoarea sau importanța. Azi, rețelele sociale transformă lumea întreagă într-o piață a cetății sau sat global (McLuhan). Înșuși Mântuitorul, în timpul interogatoriului Său, a cerut să se aducă dovezi ale păcatelor Sale, afirmând că tot ceea ce a făcut El a fost în văzul tuturor.

Biserica Sa nu poate merge pe alt drum. „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.” Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat, pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău” (1 Petru 3:15,16).

4. Educație continuă

Ce este un om educat? Când poți spune că ai terminat de învățat? Este posibilă atingerea pragului omniscienței de către om? Definiții s-au dat și se vor mai da. Ca exemplu legat de veleitățile omului, putem lua perioada renescentistă și cea iluministă. Primul este un strălucit umanist florentin, Pico della Mirandola, care chiar știa câte ceva, ba chiar se credea

exponentul creștinismului în forma sa purificată din punct de vedere filozofic, pentru că se considera cvasi-omniscient. Ironic, Voltaire spunea că Pico della Mirandola știe orice există în univers și chiar ceva în plus. În perioada iluministă a apărut spiritul enciclopedist francez întrupat în Diderot și D'Alembert. Iar Newton completează constelația minților care readuc în prim plan tema infailibilității. „De fapt, spuneau contemporanii săi, ce nevoie mai avem de Dumnezeu dacă îl avem pe Newton?” Ca o ironie, Newton, care a făcut cea mai clară reprezentare a naturii în sens rațional, era un om foarte religios, în plus afirma despre sine că este un veșnic student. Deci, deși erau oameni care au modelat arta gândirii, nu erau infailibili. Însă pretenția a rămas, iar omul fărădelegii de la Vatican este înlocuit de cel de la Paris sau din sfera politică și academică. Primul pretinde că deține controlul harului și al mântuirii, al doilea crede că deține secretele creației sau evoluției, după caz. Primul este religios, al doilea, secular, uneori, chiar ateu. Din perspectiva biblică, un om educat este cel care se străduiește cu toată voința, inteligența, afecțiunea și acțiunea sa să devină asemenea Creatorului Său. Putem conchide că expertiza în domeniul filozofic sau științific nu va elimina valoarea legii morale și că, oricât de savant în mod real dovedit este cineva și oricât de mulți savanți și experți se adună la un loc, nu sunt infailibili.

5. Aplicare și implementare

Ia atitudine atunci când descoperi o eroare. Ținând cont de punctele de mai sus, maniera în care trebuie intervenit să fie a unui om cu mintea echilibrată, de bună-credință și educat. Aici poate apărea un recul dacă ajungem să credem că părerea noastră nu contează. Galateni 2:13-14: „Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor. Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: «Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca neamurile, și nu ca iudeii, cum silești pe neamuri să trăiască în felul iudeilor?»”

Aceste modalități de abordare nu sunt nici ele infailibile. Dar sunt niște semne de avertizare și chiar de protecție uneori, care ne ajută să ne menținem pe drumul corect. Așadar, să-i dăm lui Dumnezeu ce-i aparține, infailibilitatea, și omului ce-i al lui, perfectibilitatea. ■

Mugurel Asaftei, secretar, Conferința Moldova

GÂNDIREA CU DOUĂ MÂINI

**PENTRU EVREU,
VIITORUL SE
AFLĂ ÎN SPATE,
PENTRU CĂ NU ÎL
CUNOAȘTE. TOTUL
ESTE PE DOS FAȚĂ
DE RAPORTAREA
NOASTRĂ SPAȚIO-
TEMPORARĂ.**

Mentalitatea evreiască diferă foarte mult de cea grecească.¹ Spre exemplu, scrierea ebraică este de la dreapta la stânga, în timp ce scrierea occidentală (greacă) este de la stânga la dreapta. Dacă vei căuta Geneza în Tora, o vei găsi unde este Apocalipsa în Biblie. Cu privire la raportarea spațio-temporară, dacă vei întreba un evreu unde este trecutul, o să-ți arate că este în față. Are și rațiuni. Pentru că este ceea ce cunoaște cel mai bine. Trecutul este cel mai palpabil și măsurabil. Vorba aceea, să învățăm din trecut ca să nu se repete. Pentru un evreu, viitorul se află în spate, pentru că nu îl cunoaște. Cel mult îl poate anticipa sau profetiza. Totul este pe dos față de raportarea noastră spațio-temporară. Mai mult, un occidental vorbește în structura cauză/cauze care generează efect/efecte. Pentru că, din cauză că, datorită etc., au rezultat niște efecte. De cele mai multe ori, un evreu gândește într-o structură topică inversă: efect/efecte care generează cauză/cauze.² Un exemplu elocvent în acest sens este

Mica 6:8 – „Ți s-a arătat, omule, ce este bine! Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” Care sunt cauzele și care sunt efectele dintre cele trei: să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău? Suciți versetul. Cauza primară este la finalul versetului și are sens în Scriptură – să umbli smerit cu Dumnezeuul tău, iar efectele sunt cele amintite la început: să iubești mila și apoi, când este nevoie, să faci dreptatea Lui. De cele mai multe ori, procedăm pe dos. Impunem dreptatea noastră și, dacă mai avem timp, mai facem uneori și fapte de milă și umblăm smerit cu Domnul.

Evreii gândesc în foarte multe paradoxuri. Se spune că un evreu gândește cu ambele mâini: pe de o parte *versus* pe de altă parte. Să gândești simultan cu două mâini. Putem echivala această gândire cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Contradicțiile aparente și inconsistențele sunt parte din tainele lui Dumnezeu. Este o gândire dialectică. În gân-

direa vestică, $A + B = C$. În gândirea evreiască, $A + B = AB$. Răspunsul corect poate să fie A, B sau AB. Multe dintre parabolele rostite de Isus sunt gândite în felul acesta. Ne străduim să avem un singur răspuns la multe dintre întrebările teologice: suveranitatea Lui/voința omului; alegerea Sa sau responsabilitatea omului?; este Dumnezeu transcendent sau imanent?³ Și, și: „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.» (Isaia 57:15); unicitatea lui Dumnezeu sau pluralitatea Lui? Și una, și cealaltă. Declarația de credință a evreului este „Șema Israel”: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn” (Deut. 6:4). Dumnezeu este Unul! Dar Dumnezeu vorbește despre Sine și la plural: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră...” (Geneza 1:26). Augustin spunea că cine va încerca să explice Trinitatea își va pierde mințile, iar cel care o va nega își va pierde mântuirea; „Eu vin curând” versus „La Dumnezeu o zi este ca o mie de ani”. Aceste doctrine aparent contradictorii au sens pentru mintea unui evreu. Dumnezeu ne-a ales pe noi sau noi l-am ales pe Dumnezeu? Care este răspunsul corect? Și A și B. Și, și. În Apocalipsa 5, profetul Ioan aude de la unul dintre cei 24 de bătrâni că „Leul din seminția lui Iuda... a biruit ca să deschidă cartea” (5:6), iar în versetul imediat următor vede un Miel care părea junghiat. Cine este Isus? Leul sau Mielul? Și, și. Până la un punct, și neprihănirea prin credință poate fi explicată prin gândirea cu două mâini. Apostolul Pavel declara axiomatic că suntem mântuiți prin har (Efeseni 2:10). Pe de altă parte, Iacov pare să-l contrazică

pe Pavel: „Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință.” (Iacov 2:24). Parcă îți vine să spui cu multă prudență: și așa, și așa. Înțelegerea mentalității evreiești ne poate ajuta să descifrăm parțial și să acceptăm omnipotența, omnisciența și omniprezența lui Dumnezeu. Dumnezeu este atât de simplu de crezut și atât de complex dacă încercăm să-L explicăm! Din nefericire pentru noi, de multe ori procedăm invers. Ni se pare așa de greu de crezut și atât de simplu de explicat...

Această paradigmă culturală în care a predicat Isus ne ajută pe noi să putem naviga, cu ajutorul credinței, prin diferite tensiuni teologice pe care le identificăm în Scripturi. Contradicțiile sunt părți neînțelese ale aceluiași adevăr. Adevărul este precum un cub. Mulți dintre noi vedem și înțelegem o singură fațetă. Și pedalăm exagerat de mult în direcția aceea. Altcineva înțelege cealaltă fațetă și face la fel. De aici apar discuții interminabile și uneori sinoade tâlhărești, precum cel de la Efes. Adevărul nu poate fi impus cu forța ciomegilor sau cu sabia. Sinodul a avut loc în anul 449, în timpul marilor dispute christologice. Mântuitorul are natura umană sau divină, sau posedă ambele naturi? Și, și. Gândiți-vă că și o monedă are două fețe. Care este cea adevărată? Ambele. Esop (629-564 î.Hr.) spunea că „orice adevăr are două fețe. Este bine să le privești pe amândouă înainte de a fi încredințat de una”. Adevărul este precum un puzzle pe care noi acum îl vedem „în chip întunecos”, cum spunea Pavel în poemul dragostei din 1 Corinteni 13. Să avem răbdarea și înțelepciunea să așteptăm până în ziua când „vom vedea față în față” toate fațetele aceluiași adevăr. Să nu fim dintre cei care au idei puține și fixe. ■

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, pastor în Conferința Muntenia

**CUNOASTERE
DEPLINA
DANIEL
NIȚULESCU**

**ADEVĂRUL ESTE CA UN
PUZZLE PE CARE NOI ACUM
ÎL VEDEM „ÎN CHIP ÎNTUNE-
COS”. SĂ AVEM RĂBDAREA
ȘI ÎNȚELEPCIUNEA SĂ
AȘTEPTĂM PÂNĂ ÎN ZIUA
CÂND „VOM VEDEA FAȚĂ ÎN
FAȚĂ” ADEVĂRUL DEPLIN.**

¹ Pentru un studiu exhaustiv – Thorleif Boman. *Hebrew Thought Compared with the Greek* (New York: W. W. Norton & Company, 1970).

² David McClintock. "The Chosen of God: What Does the Lord Require?", *AdventistReview*, 2 octombrie 2020 - https://adventistreview.org/the-chosen-of-god-what-does-the-lord-require/?fbclid=IwAR2iiV6pooPRUeQlBj7-GDgmVoup_LHJfey37MFvv10JGWyugiTEL_y_0aI.

³ Dumnezeu e „dincolo” sau „deasupra” în contrast cu „în interior”. Imanența Sa este cuprinsă în numele Emanuel – „Dumnezeu cu noi”.

ÎN VIZITĂ LA CONDAMNAȚII PE VIAȚĂ

În urmă cu mai multe luni am primit un apel de la o familie din Vișeu de Jos – Maramureș. La telefon era o doamnă în vârstă, care a început să îmi spună aproape plângând de situația a doi frați tineri, din localitate, care sunt condamnați pe viață în penitenciarul Arad. Printre altele am aflat că aceștia devin din ce în ce mai reticenți, atât la colaborarea cu conducerea penitenciarului, cât și cu rudele.

După conversația aceasta, pentru că îi cunoașteam pe mai mulți frați din acea zonă și doream cu atât mai mult să le pot oferi un ajutor în această situație, l-am contactat pe fratele Aroiu George (unul dintre colaboratorii care mă ajută în programele sociale), i-am descris situația și ne-am consultat asupra unui plan de acțiune. Am decis să ne rugăm și, în urma îndrumărilor divine, să ne implicăm în acest caz.

După perioada de rugăciune, le-am scris o scrisoare celor doi frați condamnați în care m-am prezentat și le-am relatat câteva din vizitele mele la Vișeu de Jos – ocazii în care i-am cunoscut îndeaproape pe trei unchi de-ai lor; apoi le-am spus că aș vrea să îi vizităm și pe ei. Spre finalul scrisorii, i-am încurajat oferindu-le sfaturi din Biblie.

Ulterior am contactat conducerea penitenciarului și le-am spus că dorim să mergem în audiență la domnul director și să le facem o vizită celor doi frați.

După primirea confirmării de programare, am plecat împreună spre Arad. Cu toate că pe drum am întâmpinat unele dificultăți privind deplasarea, Dumnezeu ne-a ajutat — am ajuns în timp util în Arad și ne-a fost pregătit și transportul potrivit de la gară până la penitenciar, astfel încât la momentul audienței eram pregătiți.

Domnul director, de cum m-a primit în audiență, și-a exprimat deschiderea spunându-mi: „Domnule Bîlbîie, vă ascult, cu ce vă putem sta la dispoziție?” I-am povestit motivația pentru care sunt implicat ca voluntar în ajutorarea persoanelor private de libertate și experiențele avute în acest domeniu. Surprins, a exclamat: „Domnule Bîlbîie, eu nu am auzit ca un om la vârsta aceasta să vină voluntar de la sute de kilometri pentru doi străini, în dorința de a-i ajuta. Păcat că nu sunt mai mulți astfel de oameni, că poate s-ar schimba și țara noastră. Din partea noastră aveți toată deschiderea.” Cu privire la cei doi frați pe care doream să-i vizităm ne-a spus că doar cel mic este dispus să iasă la vizită și acceptă să îl vizitez doar eu, pentru că pe fratele George nu îl cunoaște; cel mare fiind reticent la orice fel de vizită.

I-am mulțumit pentru implicarea dănsului în acest demers și am plecat la vizită. Acolo l-am cunoscut pe Marius. După ce m-am prezentat și am făcut cunoștință, m-am rugat cu el, iar apoi și-a exprimat mulțumirea în câteva cuvinte și

mi-a răspuns sumar la ceea ce îl întrebam. După aceea, timp de aproape o oră și jumătate s-a uitat în ochii mei fără să scoată un cuvânt. I-am vorbit din experiențele mele cu Domnul și i-am citat din Biblie diverse încurajări. În tot acest timp m-am rugat ca Domnul să mă îndrume și să lucreze în viața lui. Din când în când se însenina, dar expresia feței lui era a unui om împovărat, care cerea milă. La finalul celor două ore de vizită m-am rugat din nou pentru el și l-am rugat să spună „Amin”.

A doua zi, pentru că era Sabat, am mers la două biserici din zonă, unde am găsit doi frați care și-au exprimat disponibilitatea de a ne ajuta în proiectele de slujire a condamnaților pe viață. Astfel, am discutat un plan de a ajunge la toți condamnații pe viață care se află în penitenciarul Arad.

În perioada care a trecut, le-am scris din nou celor doi frați și i-am sfătuit să își pună încrederea în Dumnezeu, le-am dat sfaturi în toate privințele – de la studiul Bibliei și până la respect și răbdare, atât cu colegii de detenție, cât și cu cadrele.

Am programat o nouă vizită la cei doi frați și o audiență la domnul director. Pe drumul spre Arad am experimentat din nou piedicile care nu au întârziat să apară. În miez de noapte, în apropiere de Ocna Mureș, trenul s-a defectat. Dar Domnul a lucrat și ne-a dat izbândă. Dimineața, cu câteva ore înainte de audiență, am ajuns la penitenciar. Când am fost primit, înăuntru era domnul director, secretara dânsului și preotul penitenciarului. Am discutat cu dânsii și le-am spus că dorim să le fim de ajutor în lucrarea cu persoanele private de libertate, le-am spus de asemenea că am corespondat cu cei doi frați prin scrisori pentru a-i îndemna la o viață nouă. Am subliniat că scrisorile pot fi citite de oricine din conducerea penitenciarului pentru a nu exista vreo bănuială asupra discuțiilor purtate cu beneficiarii.

Domnul director m-a ascultat cu atenție, după care mi-a spus: „Domnule Bilbie, să știți că toate scrisorile pe care dumneavoastră le-ați trimis lor, mai înainte de a le da destinatarilor le desfacem în prezența lor și le citim noi, după care le primesc ei. Am văzut ce sfaturi părintești le dați; ce sfaturi spirituale și educaționale au primit din partea dumneavoastră. În ceea ce vă privește, noi nu avem nicio suspiciune, ba chiar vă mulțumim pentru implicarea aceasta. Cei doi chiar s-au domolit și sunt mai liniștiți acum. Aveam sesizări de la ceilalți condamnați pe viață că îi deranjează atât ziua, cât și în toiul nopții.”

Când am auzit aceste vești frumoase mă rugam ca Dumnezeu să lucreze în continuare. I-am propus să facem un program special pentru perso-

nele condamnate pe viață și, încântat, mi-a spus că este bucuros să facem un asemenea eveniment. La finalul audienței i-am oferit dânsului o Biblie și cartea *Viața Domnului Isus*.

După aceea am mers la vizită, unde, de data aceasta, ne așteptau amândoi frații. Acum l-au acceptat la vizită și pe colegul meu, fratele George Aroiu.

În lunile următoare, împreună cu voluntari din zona Arad, am pregătit evenimentul destinat persoanelor private de libertate. În ziua stabilită pentru desfășurarea programului special, ajunși din nou la penitenciar, am găsit o echipă de voluntari dispuși să ajute, am văzut o organizare specială din partea penitenciarului — polițiști și mascați care erau pregătiți pentru a asigura buna desfășurare a acestui program, la care urmau să fie aduși mai mult de

35 de condamnați pe viață. La primul contact cu acești beneficiari am observat pe fețele lor apăsare, nesiguranță, lipsă de perspective și de speranță. La finalul programului special au fost oferite 35 de Biblii, cărți *Calea către Hristos*, *Hristos, Lumina lumii*, *Patriarhi și profeți* și câte un pachet cu produse de igienă, dar și alimente oferite de Sanovita. De asemenea, au fost pregătite și oferite Biblii și cărți angajaților unității care au asigurat paza în acea ocazie.

După alte câteva luni, în urma discuției cu domnul director, am decis să repetăm acest program, pentru că au venit alte zeci de persoane condamnate pe viață. La acest al doilea program au participat peste 40 de persoane condamnate pe viață; dintre acestea, aproximativ jumătate erau persoane nou-venite, care nu participaseră în prima ocazie. La finalul programului, pe lângă pachetul cu produse cadou, au fost oferite Biblii pentru cei peste 20 de deținuți nou-veniți și cartea *Tragedia veacurilor*.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru felul cum a lucrat pentru a putea ajunge la această categorie de persoane private de libertate – condamnații pe viață. În continuare este nevoie de rugăciune pentru activitatea voluntarilor implicați în programele din penitenciare. Este nevoie de rugăciune, perseverență și timp investit pentru salvarea pentru Împărăția cerurilor a celor închiși după gratii. ■

Titel Bilbie, voluntar ASUP,
coordonator Centru Reintegrare Buciumeni

**ÎN CONTINUARE ESTE
NEVOIE DE MULTĂ RUGĂ-
CIUNE, PERSEVERENȚĂ
ȘI TIMP INVESTIT PEN-
TRU SALVAREA PENTRU
ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR
A CELOR ÎNCHIȘI
DUPĂ GRATII.**

www.afmeu.org
0773749339

FII ALĂTURI DE NOI

Roagă-te

Credem în puterea rugăciunii. Poate că nu poți dăruia financiar și poate că nu poți merge ca misionar într-o țară îndepărtată, însă misiunea începe mereu pe genunchi. Te invităm să fii partenerul nostru de rugăciune. La link-ul www.afmeu.org/pray poți găsi zilnic numele unui alt grup de oameni pentru care te poți ruga!

Dăruiește

Misiunea pe care o desfășurăm se realizează întotdeauna în parteneriat cu oameni ca tine ce vor să facă diferența pentru oamenii din zone ale lumii în care Evanghelia nu a ajuns. Poți susține lunar un misionar. Poți contribui la fondul general folosit pentru toate operațiunile necesare lucrării. Poți redirectiona 3,5% din taxele tale. La linkul www.afmeu.org/give poți afla cum poți strânge, alături de noi, comori în cer!

Mergi

Dacă ai auzit chemarea, astăzi poți răspunde: „Iată-mă, trimite-mă.” Zeci de proiecte, sute de grupuri de oameni, miliarde de suflete – toate te așteaptă. Suntem aici pentru a te ajuta să ajungi acolo unde Dumnezeu are nevoie de tine. La linkul www.afmeu.org/go poți găsi mai multe detalii despre cum poți aplica pentru a merge ca misionar într-un proiect AFM și poți vedea lista cu locurile în care e nevoie de tine!

EVANGHELII

Casa noastră, ca multe alte case, a fost construită în formă de paralelipiped. Ca să știi cum arată exteriorul, trebuie să mergi împrejurul ei și să te uiți cu atenție la fiecare dintre cele patru suprafețe verticale, eventual să le fotografiezi. Dacă vezi numai un zid sau două, nu poți zice că o cunoști.

Așa cum spunea cândva un slujitor al lui Dumnezeu, cei patru evangheliști nu s-au întâlnit ca să ia o hotărâre: „Haideți să scriem împreună o evanghelie mare!” Nu, ci fiecare a scris evanghelia sa în mod independent de alții, adică o carte în care descrie viața lui Hristos din multe puncte de vedere, cu menționare de evenimente, dificultăți, învățături, alte informații. Nu au fost numai patru. Așa cum aflăm de la evangelistul Luca, „mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi” (Luca 1:1).

Dintre toate „evangheliile” scrise, unele poate pseudo-evangheliile, cu prezentări deformate. Duhul Sfânt a găsit de cuviință să se păstreze și să se introducă în canonul sacru acestea patru: Matei, Marcu, Luca, Ioan.

Unii sunt deranjați de faptul că există diferențe între evangheliile, sau poate ei chiar exploatează lucrul acesta pentru a ridiculiza Biblia. Dar gândiți-vă la un lucru: dacă Duhul Sfânt a găsit cu cale să le avem pe toate patru, înseamnă că așa a trebuit. Dacă cele patru scrieri ar fi fost absolut identice, ca niște copii la xerox, nu am fi avut nevoie de patru, ci numai de una dintre ele; sau chiar am fi putut să ne îndoim de autenticitatea lor, însă tocmai aceste diferențe arată că scriitorii au fost cinstiți și obiectivi.

Dacă la un tribunal toți martorii unei părți dintr-un litigiu ar spune exact același lucru, judecătorul ar deduce că s-au înțeles, deci mărturiile lor nu sunt credibile. Dar unele diferențe arată că fiecare spune ce știe; scăpări, observații parțiale sunt absolut naturale, dar esențialul trebuie să fie același – faptul să fie confirmat, nu negat.

Ce ne spun diferențele dintre relatările evangheliștilor? Că fiecare a notat raportul său, fără comunicare cu ceilalți; că aceste evangheliile nu se exclud, ci se completează reciproc. Așa avem un tablou complet. E adevărat că uneori informațiile par contradictorii, dar numai în

aparență, pentru că nu posedăm toate datele și nu înțelegem pe deplin punctele de vedere.

Să luăm în discuție acum o singură situație, și anume, în legătură cu trimiterea de către Isus a celor doisprezece apostoli, doi câte doi, ca să predice Evanghelia în diferite localități. Mântuitorul i-a instruit în mod amănunțit cum să procedeze, ce să predice, ce lucrări să facă, ce să ia cu ei și ce să nu ia.

De pildă, în Matei 10:10 citim că Domnul le-a spus să nu ia cu ei „nici încălțăminte, nici toiag”. În Marcu 6:8,9 suntem informați că El le-a spus „să nu ia nimic cu ei pe drum decât un toiag... să se încălțeze cu sandale...”.

Cu încălțăminte sau fără încălțăminte? Cu toiag sau fără toiag? Mai întâi trebuie să ne gândim că, oricum ar fi fost, astfel de date nu influențează mântuirea noastră: nu o favorizează, nu o zădărnicesc. Punct. În ziua judecății nu poți spune: „Doamne, eu nu am crezut pentru că nu am înțeles dacă ei erau încălțați sau descălțați, dacă purtau un toiag sau nu!”

Dar nu numai atât: cum armonizăm aceste date diametral opuse, dacă vrem sau trebuie neapărat s-o facem? M-am gândit la o analogie pe care o voi prezenta în continuare. Domnul l-a instruit astfel pe profetul Ezechiel: „Hrana s-o mănânci ca turte de orz, pe care le vei coace în fața lor cu balebă de om” (Ezechiel 4:12). Motivul: „Așa își vor mânca pâinea spurcată copiii lui Israel printre neamurile printre care îi voi izgoni” (versetul 13).

Turte de orz coapte „cu balebă de om”? Profetul a obiectat șocat: „Ah! Doamne, Dumnezeule, iată, sufletul meu n-a fost pângărit niciodată; din tinerețea mea și până acum, niciodată n-am mâncat dintr-un dobitoc mort sau sfâșiat și nicio carne necurată n-a intrat în gura mea” (versetul 14). Domnul a fost flexibil: „Ei bine, iată că îți dau

**MESAJUL
SALVARII
STEFAN
RADU**

**DACĂ DUHUL SFÂNT A
GĂSIT CU CALE SĂ AVEM
PATRU EVANGHELII, ÎN-
SEAMNĂ CĂ AȘA A TRE-
BUIIT. DACĂ CELE PATRU
SCRIERI AR FI FOST
ABSOLUT IDENTICE, CA
NIȘTE COPII XEROX, NU
AM FI AVUT NEVOIE DE
PATRU, CI NUMAI DE UNA
DINTRE ELE; ÎNSĂ TOCMAI
ACESTE DIFERENȚE ARATĂ
CĂ SCRIITORII AU FOST
CINSTIȚI ȘI OBIECTIVI.**

balegă de bou în loc de balegă omenească, și-ți vei face pâinea pe ea” (versetul 15).

În ce privește combustibilul necesar pentru coacerea turtelor de orz, Domnul i-a prezentat profetului Său planul A; când acesta și-a exprimat nedumerirea și incomoditatea, Domnul a venit cu planul B.

**SĂ CONTĂM PE
MESAJUL SCRIP-
TURILOR, CARE NE
SCHIMBĂ VIAȚA, NE
MÂNTUIEȘTE PRIN
HARUL DIVIN, ȘI SĂ
NU NE POTICNIM
ÎN AMĂNUNTE,
DINCOLO DE CAPA-
CITATEA NOASTRĂ
DE ÎNȚELEGERE
SAU DE BAGAJUL
DE INFORMAȚII
AFLAT LA DISPO-
ZIȚIA NOASTRĂ.**

Poate că această formulă a folosit-o și Mântuitorul în legătură cu trimiterea celor doisprezece: planul A, planul B. Matei a scris numai despre planul A, Marcu numai despre planul B. Completare. Dacă ucenicii L-au rugat să admită o modificare, El a acceptat-o, pentru că este bun și înțelegător. Dacă ei au zis: „Doamne, e greu să mergem desculți, am încercat, mergem greu, ne zgâriem”, sau: „Doamne, fără toiaș nu avem cum să ne apărăm de câini sau cum să atacăm un șarpe care ne-ar ieși în cale”, atunci Domnul a venit cu planul B: „Bine, băieți, încălțați-vă cu ceva ușor, cu sandale. Luați cu voi un toiaș. Dar celelalte restricții rămân.”

E o posibilitate. Nu zic că a fost neapărat așa, dar nici nu suntem justificați să ridiculizăm rapoartele celor doi evangheliști pentru că ele nu sună la fel. Poate că există o altă explicație, pe care noi nu o avem, care nu ne trece prin cap și care armonizează cele două rapoarte. În fine, de ce să nu așteptăm până când îi întâlnim pe Matei, pe Marcu și, mai ales, pe Isus, ca să ne dea aceste detalii, dacă chiar ne-ar mai interesa atunci? Poate că nu.

Ce propun eu este să contăm pe mesajul Scripturilor, care ne schimbă viața, ne mântuiește prin har divin, și să nu ne poticnim în amănunte, deși acestea au tâlcul lor, adesea dincolo de capacitatea noastră de înțelegere sau de bagajul de informații aflat la dispoziția noastră. E mult mai important să știm și să beneficiem de ce a făcut Hristos pentru noi decât să cunoaștem toate procedeele Sale cu ucenicii. Lașitate? Nu, prudentă. Înțelepciunea care duce la mântuire. La ce ne-ar folosi să știm toate acestea dacă în cele din urmă am fi pierduți? ■

Pastor Ștefan Radu, doctor în teologie

EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ

cu Lavinia Ștefan

Deschidem poarta spre lumea interioară, spre descoperirea propriului sens, a vieții trăite frumos, a Universului! Educația este calea spre o viață și o lume mai bună și ne formăm mereu pentru a parcurge acest drum al cunoașterii și al împlinirii.

Luni, ora 12:00

ISTORIA UNUI LOC – LABIRINT 116 (VII)

„Publicațiile trebuie înmulțite și răspândite precum frunzele toamna. Acești mesageri tăcuți luminează și modelează mintea a mii de oameni, din fiecare țară și din fiecare regiune.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 21 nov. 1878)

Istoria adventismului din România se împletește strâns cu istoria mesajului scris, tipărit și distribuit, care a atins multe inimi cu dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu. Cu aproape 40 de ani înainte ca Labirint 116 să intre în firul istoriei Bisericii Adventiste din România, Toma Aslan a publicat prima revistă adventistă în limba română (1884), care purta titlul *Adevărului Present*. Această revistă a fost tipărită la Basel, în Elveția, avea 16 pagini și o apariție trimestrială în 2.000 de exemplare.¹ A fost un început îndrăzneț având în vedere că la vremea respectivă nu se putea vorbi despre adventism în România.

Și totuși, lumina care abia răsărise a crescut lent, dar sigur, astfel că peste 24 de ani, în 1908, avea să apară *Semnele Timpului*, cea mai veche publicație adventistă română, care apare și azi. Revista apărea lunar, având 16 pagini și era tipărită la Hamburg, Germania. Abia în 1914 a început să fie tipărită în România, an în care a apărut și primul număr al revistei *Curierul Misionar*, care avea să se numească mai târziu *Curierul Adventist*, așa cum o cunoaștem și azi.²

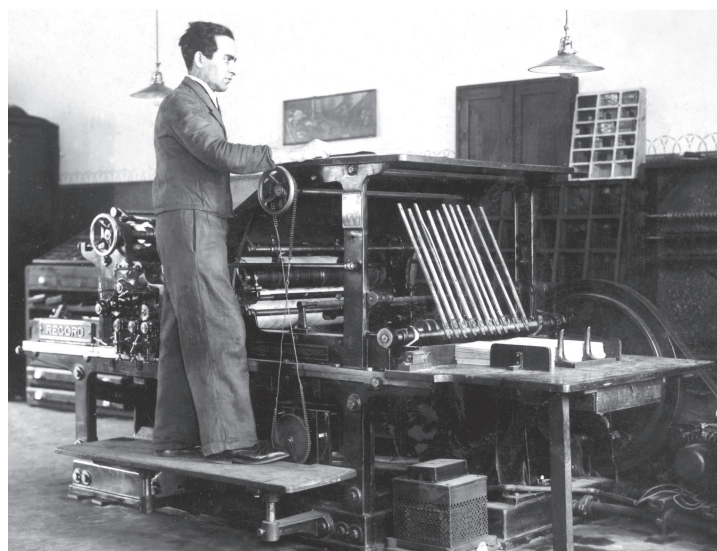
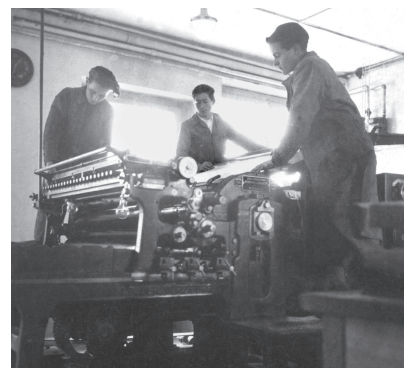
Anul 1920 a marcat constituirea și organizarea Uniunii Române, ocazie în care s-au făcut planuri și au fost luate hotărâri pentru dezvoltarea lucrării editoriale și de publicații, hotărându-se înființarea unei tipografii în București, înființarea unei societăți legale pentru administrarea bunurilor bisericii, construirea unui complex de clădiri care să adăpostească tipografia și Editura „Cuvântul Evangheliei”, sediul Uniunii și o capelă.

Pentru împlinirea hotărârilor luate, a fost înființată Societatea „Cuvântul Evangheliei”, Societate cooperativă pe acțiuni, prin sentința Tribunalului Ilfov nr. 500/12 octombrie 1920. Membrii fondatori ai acestei societăți au fost: Petre P. Paulini, Ștefan Demetrescu, Eleazar Albușescu, Ilie Stroeșcu, Gheorghe Teodorescu, Alexandru Crăciunescu, Alecu Darie, Constantin Florescu, Neculai Jelescu și Constantin Ouatu. Consiliul de Administrație ales pentru trei ani a avut următoarea componență: Petre P. Paulini (președinte), Ștefan Demetrescu (vicepreședinte), Constantin Florescu (secretar), Alecu Darie (casier) și Eleazar Albușescu (membru).³

Tot ca urmare a hotărârilor luate cu ocazia organizării Uniunii, în septembrie 1921 a fost cumpărată proprietatea din Labirint 116, unde avea să funcționeze Editura

și Tipografia „Cuvântul Evangheliei”, sediul Uniunii Române și Biserica Labirint. În același an a fost cumpărată o mică tipografie care a fost instalată în strada Ocolului nr. 2 (actualmente Calea Moșilor), colț cu strada Făinari, iar pentru organizarea și pornirea lucrării de tipărire a publicațiilor adventiste a venit Norman Nielsen de la editura adventistă din Hamburg.⁴

În anul 1922, tipografia a fost mutată în Labirint 116 și pregătită pentru tipărirea de reviste și cărți care să conțină mesajul și învățăturile adventiste și care să fie distribuite în toată țara. În anul acela, revista *Curierul Misionar* apărea o dată la două luni și caseta redacțională conținea următoarele informații: „«Curierul Misionar». Foaie bilunară. Redacția: Strada Turturele nr. 8, București. Comitetul de redacție: P.P. Paulini, Șt. Demetrescu și A. Wegner. «Cartea Românească». Tip. Rasi-descu – Str. Paris 16.”⁵ În anul 1923, primul număr al aceleiași reviste avea textul din caseta

redacțională modificat astfel: „Curierul Misionar». Foaie bilunară. Redacția: Strada Labirint nr. 116, București. Comitetul de redacție: P.P. Paulini, Șt. Demetrescu și A. Wegner. Tip. Edit. «Cuvântul Evangheliei» Str. Labirint 116, București.⁶ Din nefericire, în 1923, N. Nielsen a decedat, fiind înlocuit de Radu Pleșea, casierul Societății Cuvântul Evangheliei.

Pentru susținerea financiară a lucrării, în anul 1923 a fost fixată ziua de 27 mai ca „Ziua cea mare», zi în care „frații și surorile noastre mergeau peste tot să vândă aceste cărți; iar banii să fie apoi vărsați la Casa Editurii. Câștigul va folosi la formarea fondului necesar pentru construirea în țară de case de edituri și tipografii, cu scop de a edita cât mai ieftin tot felul de cărți și reviste necesare la moralizarea poporului și vestirea Evangheliei.⁷

Dezvoltarea lucrării de publicare și distribuire a soliei adventiste în acei ani se poate vedea și din raportul pe care Radu Pleșea l-a prezentat cu ocazia Adunării Generale a Uniunii, din septembrie 1924: 1920 – 101.782,60 lei; 1922 – 1.635.172,50 lei; 1924 (8 luni) – 1.096.516 lei.⁸ Cu acea ocazie au fost aleși ca administratori ai Casei de Editură Petre P. Paulini, Oscar Fasnacht, Radu Pleșea (ultimul având sarcina casieriei și contabilității, ca și supravegherea librăriei și tipografiei), iar Comitetul de redacție era compus din P.P. Paulini, Ștefan Demetrescu, dr. Ev. Pascu. Editor și redac-

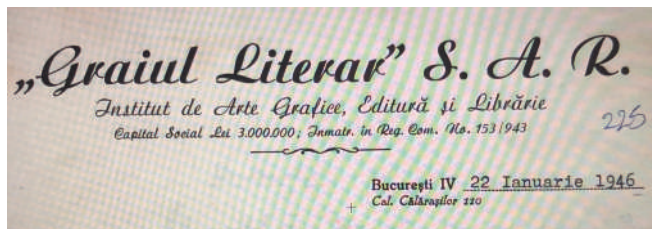
tor responsabil a fost ales Dumitru Florea, iar supraveghetor al atelierului tipografic Andrei Hedwig.⁹

Editura „Cuvântul Evangheliei” devenise un mijloc eficient pentru înaintarea lucrării, în perspective frumoase, și a fost recunoscută de către conducerea bisericii la nivel mondial. În 24 aprilie 1924, Comitetul Conferinței Generale a luat următoarea hotărâre: „Votat să autorizăm pe conducătorii Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea să comunice Societății Cooperative «Cuvântul Evangheliei» din strada Labirint 116, București, România, o declarație că noi recunoaștem acea casă ca singura editură reprezentantă a adventiștilor de ziua a șaptea în România, nicio altă organizație neavând dreptul de a traduce și publica scrieri sau cărți scoase de celelalte case de editură ale denominațiunii noastre. Mai departe, dreptul acesta este acordat zisei Case de Editură a Societății «Cuvântul Evangheliei» numai pe măsură ce permisiunea este obținută de la Conferința Generală sau de la alte case de editură pentru fiecare caz în care o carte ar fi tradusă sau publicată.¹⁰

În următorii ani au apărut *Divina vindecare*, *Dietă și hrană*, *Experiențe și viziuni*, *Parabolele Domnului Hristos*, *Educație*, *Solii pentru tineret*, *Mărturii*, volumele I și II, alte cărți și broșuri, aproximativ 42 de titluri, pe lângă *Curierul Misionar* și *Semnele Timpului*.¹¹

După ce, în 1927 a fost adus la conducerea editurii Theodor Dresen, de la Hamburg, au fost primite la editura noastră ca donație din partea editurii din Hamburg două mașini moderne pentru tipărit, iar rezultatele au devenit vizibile în scurt timp: totalul vânzărilor în 1928 echivala cu o treime din totalul vânzărilor din anii 1922-1927.¹²

În 1929, Vasile Florescu a fost numit redactor responsabil al editurii, iar în numărul 9-10 al revistei *Curierul Misionar*, Theodor Dresen a publicat un articol de prezentare a activității editurii, cu fotografii din fiecare departament de activitate. Aflăm astfel că instituția avea două departamente principale: primul era cel al producției, care cuprindea redacția, zetăria, secția mașinilor, legătoria și depozitul de hârtie, iar al doilea era cel al administrației, care cuprindea depozitul principal și cel secundar, expediția, contabilitatea, casieria și secțiunea statistică. Tipografia dispunea la vremea respectivă de o mașină în care puteau intra în același timp 16 pagini de *Semnele Timpului*, și tipărea astfel 1.000 până la 1.200 de reviste într-o oră.¹³ Câtă binecuvântare era revărsată asupra membrilor bisericii și asupra altor

persoane din afara ei, prin paginile tipărite în Labirint 116 și răspândite apoi în toată țara „precum frunzele toamna”¹⁴

În anii următori au apărut reviste noi: *Viață și Sănătate*, care și-a schimbat titlul în *Sfetnicul Vieții*, *Gazeta slujbașilor*, care a fost mai întâi o anexă la *Curierul Misionar*, avându-l ca redactor pe Vasile Florescu¹⁵, *Amicul Tinerimii* și *Spicuitorul*. De asemenea, au fost tipărite cărți: *Flori de Lăcrămioare* (carte de imnuri cu note, 1932), *Mărturii pentru Școala de Sabat* (1932), *Povestiri pentru copii* (1932), *Pe urmele Creatorului* (1933), *Hristos, Lumina lumii* (ediție nouă, 1936), *Manualul comunității* (1936) și altele. Este demn de amintit faptul că la tipografia noastră a fost tipărită literatură nu numai în limba română, ci și în limbile maghiară, germană, rusă, ucraineană în tiraje impresionante.¹⁶

În 1936, la Adunarea Generală a Uniunii, editura a avut o expoziție de carte, iar la conducerea editurii a fost ales Arthur Văcăreanu, care avea să rămână în această funcție până la desființarea ei, în 1949. Este de remarcat că după 16 ani de la organizarea Uniunii, în 1920, numărul membrilor Bisericii Adventiste din România ajunsese la 16.090, grupați în 531 de comunități.¹⁷ Este plăcut să ne gândim că mulți dintre aceștia au îmbrățișat credința adventistă prin intermediul paginilor tipărite în Labirint 116, care erau distribuite apoi în toată țara către membrii bisericii și, prin sistemul de colportaj, ajungeau la oamenii care aveau nevoie să afle despre chemarea lui Dumnezeu la mântuire.

Ritmul înaintării lucrării a fost domolit însă de norii agitați ai celui de Al Doilea Război Mondial, care deveneau tot mai amenințători pentru Europa, inclusiv pentru România. Au început să apară presiuni asupra lucrării editoriale a bisericii, care au dus la apariția cenzurii pentru publicațiile editurii. Din toamna anului 1938, revistele adventiste au început să poarte mențiunea „Aprobat de Cenzura Corpului II Armată București”.¹⁸ În 1941, *Semnele Timpului* și *Amicul tinerimii* au fuzionat, apărând într-o singură revistă care avea pe copertă o imagine, iar cele două titluri erau scrise cu aceleași litere caracteristice pe coperta interioară.¹⁹ În martie 1942, Arthur Văcăreanu, într-o adresă către ministrul propagandei din acea vreme, semnala faptul că „de la 15 ianuarie, când am depus parte din manuscrisele publicațiilor de mai sus (era vorba despre *Semnele Timpului*, *Curierul Misionar*, *Gazeta slujbașilor*, *Leccióni biblice*) spre cenzurare, nu mai primim nici manuscrisul cenzurat și nici o explicație care să motiveze această foarte mare întârziere care ne aduce însemnate pagube morale, care ne fac reclamații în acest sens.”²⁰ Intervenția n-a avut rezultatele dorite, dimpotrivă, în luna următoare Comisia de Control al Publicațiilor a interzis publicarea și difuzarea revistelor de către Editura „Cuvântul Evangheliei”. Astfel își încetează apariția revistele *Vești Misionare*, *Gazeta slujbașilor*, *Sfetnicul vieții*, precum și *Leccióni*.²¹ S-a încercat publicarea mai multor lucrări, printre care *Daniel și Apocalipsa*, *Marea Luptă*, dar nu s-a obținut aprobarea din partea cenzurii. Pentru a supraviețui din punct de vedere financiar, editura a fost nevoită să preia lucrări de la Monitorul Oficial, lucrări ale scriitorului Eugen Lovinescu și alte lucrări mai mici.²²

Din cauza presiunilor și îngrădirilor care făceau să se restrângă tot mai mult activitatea pe tărâm publicistic, în iunie 1943 a fost înființată Societatea „Graiul Literar”, Institut de Arte Grafice, Editură și Librărie, Societate Anonimă Românească, cu sediul în strada Călărașilor, nr. 110, cu scopul de a prelua activitățile de publicare, tipărire și distribuire a materialelor religioase produse de Biserica Adventistă. La sfârșitul anului 1944, Editura „Cuvântul

Evangeliei” a vândut utilajele tipografice Editurii „Graiul Literar”, transferându-i acesteia și 16 angajați, după care, în 1948, a predat bunurile imobiliare Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, iar la scurt timp a fost desființată.²³

În primăvara anului 1945, după ce războiul se încheiasse, Editura „Graiul Literar” a fost mutată în Labirint 116 și se părea că activitatea editorială se relansează prin apariția unor lucrări printre care *Curierul Misionar* și *Sfetnicul Vieții*. În numărul 10 din 1945 al *Curierului Misionar* a apărut un articol amplu despre editură și tipografie, iar în 1946 a apărut în câteva numere „colțul Editurii”, un chenar în care se publicau titlurile cărților și prețurile acestora. Dar condițiile de publicare deveneau din ce în ce mai aspre, lipsa de hârtie, cenzura punându-și amprenta în mod dureros asupra activității editurii.

În 1947, unele publicații nu au mai primit aprobare pentru tipărire, iar în 1948, după ce în august a apărut o nouă lege a cultelor, în *Curierul Misionar* din septembrie a fost publicată următoarea înștiințare care însemna de fapt desființarea colportajului: „Se aduce la cunoștința membrilor Bisericii noastre că Ministerul Artelor și Informațiilor a dat recent un ordin circular în care se arată că vânzarea sau distribuirea gratuită a cărților și broșurilor, din casă în casă, pe străzi și în piețe publice, se poate face numai în baza unei autorizațiuni speciale a Ministerului Artelor și Informațiilor. De asemenea, atragem atenția membrilor noștri că, chiar acele persoane care posedă autorizația cuvenită, nu pot vinde sau distribui gratuit decât acele cărți și broșuri care au o aprobare recentă de tipărire. Abaterile de la dispozițiunile amintite mai sus se consideră încălcări de lege și se pedepsesc.”²⁴

Tot în 1948, Ministerul Cultelor, după ce în ianuarie a avizat reapariția revistei *Curierul Misionar*, în noiembrie a condiționat apariția revistei de schimbarea numelui în *Curierul Adventist*, condiție acceptată de conducerea bisericii noastre.²⁵

Lovitura cea mai grea a venit însă când, prin adresa nr. 89.056 din 4 decembrie 1948, Direcția Artelor Grafice a comunicat că la Tipografia „Graiul Literar” a fost numit un administrator unic, ceea ce însemna practic că Biserica Adventistă nu mai putea dispune de autoritate ca proprietar al acestei societăți.²⁶ Cu toate că au fost făcute demersuri pentru anularea acestui ordin²⁷, acesta a rămas valabil, ceea ce a dus practic la falimentul Editurii „Graiul Literar”.

În 1 ianuarie 1951, tipografia, care fusese rechiziționată printr-o decizie luată în 27 decembrie anul precedent, a fost pusă la dispoziția Centrului Poligrafic nr. 3²⁸, iar în septembrie și-a încetat activitatea intrând în lichidare.²⁹

Astfel s-a încheiat o perioadă plină de efervescență din istoria lucrării publicistice din țara noastră, în care Biserica Adventistă din România s-a cristalizat și s-a dezvoltat. La sfârșitul anului 1951, Uniunea Română avea înregistrați în statistică 28.267 de membri și 13.897 de copii. Cine ar putea ști câți dintre aceștia au cunoscut dragostea lui Dumnezeu în urma citirii paginilor editate și tipărite în Labirint 116? Iată un gând inspirat: „Publicațiile noastre seamănă acum sămânța Evangheliei și constituie un instrument prin care se aduc tot atâtea suflete la Hristos ca și prin Cuvântul predicat. Biserici întregi au fost înălțate ca rezultat al punerii lor în circulație.”³⁰ ■

Leonida Ghioaldă, pastor pensionar

Tipografie „Cuvântul Evangheliei” Județul *Alfov* 11
 Numele proprietarului *Soc. Anonimă* Localitatea *Boboceni*
 N-rul lucrătorilor *10* Sta. *Labirint* nr. *116*
 N-rul mașinilor *7* **Borderoul Nr. 6**

de imprimatelor tipărite în luna *Iunie* 1939 și înscrisitate Depozitul legal al
 INSTITUTULUI CENTRAL DE STATISTICĂ

Nr. de comandă	Denumirea imprimaturii	Autorul	Clasa sau conținutul	Ritmul apariției	Cantitatea imprimată (titri)
12	Femele Timpului		Cart. Evangl.		Biblia 5035
21	Sfetnicul Vieții Nr. 7/1939		"		Luna 6657/4057
30	Sfetnicul Tinerimii Nr. 1/1939		"		Biblia 4686
39	Curierul Misionar Nr. 7/1939		"		Luna 1535
47	Carte de rugăminți Nr. 11/1939		"		Tram 6790
59	Leccióni biblice pentru Tr. 11/1939		"		" 868
63	" " "magd. "		"		" 2.116
67	Vesti Misionare Tr. 11/1939 magd.		"		" 970
81	Leccióni biblice bulg. "		"		" 985
110	Orăciuni dăruite		"		ed. 28.041
111	Illustrațiuni Biblice		"		" 514
114	Avizor anal. leg. pt. redactori		"		ed. 28.041
167	Orăciuni lumii	Th. Diaconescu	"		ed. 4912

¹ Dumitru Popa, *Curierul Adventist*, nr. 8/1993, p. 14.

² Dumitru Popa, *Curierul Adventist*, nr. 8/1993, p. 14.

³ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate*, Pantelimon: Viață și Sănătate, 2019, p. 11.

⁴ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate*, Pantelimon: Viață și Sănătate, 2019, p. 13.

⁵ *Curierul Misionar*, nr. 6/1922, p. 96.

⁶ *Curierul Misionar*, nr. 1/1923, p. 16.

⁷ *Curierul Misionar*, nr. 2/1923, p. 29.

⁸ *Curierul Misionar*, nr. 5/1924, p. 72.

⁹ *Curierul Misionar*, 5/1924, p. 73.

¹⁰ Arhivă Uniune, dosar 350, fila 214.

¹¹ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate*, Pantelimon: Viață și Sănătate, 2019, p. 16.

¹² *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate*, Pantelimon: Viață și Sănătate, 2019, p. 19.

¹³ Theodor Dresen, *Curierul Misionar*, nr. 9, 10/1929, pp. 133-137.

¹⁴ Ellen G. White, *Review and Herald*, 21 noiembrie 1878.

¹⁵ *Curierul Misionar*, nr. 1/1931.

¹⁶ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate*, Pantelimon: Viață și Sănătate, 2019, p. 22.

¹⁷ Dumitru Florea, Victor Diaconescu, *Curierul Misionar*, nr. 11/1936, p. 9.

¹⁸ *Curierul Misionar*, nr. 9/1938, p. 16.

¹⁹ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate*, Pantelimon: Viață și Sănătate, 2019, p. 26.

²⁰ Arhivă Uniune, dosar 20, fila 42.

²¹ Arhivă Uniune, dosar 24, fila 102, 107.

²² Arhivă Uniune, dosar 24, fila 167, 159, 169.

²³ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate*, Pantelimon: Viață și Sănătate, 2019, pp. 28, 29.

²⁴ *Curierul Misionar* nr. 5/1948, p. 14.

²⁵ Arhivă Uniune, dosar 50, fila 661.

²⁶ Arhivă Uniune, dosar 32, fila 280.

²⁷ Arhivă Uniune, dosar A2/105, P.V. 39/6 dec. 1948; P.V. 40/23 dec. 1948.

²⁸ Arhivă Uniune, dosar 33, fila 356.

²⁹ Arhivă Uniune, dosar 34, fila 370.

³⁰ Ellen G. White, *Review an Herald*, 10 iunie 1880.

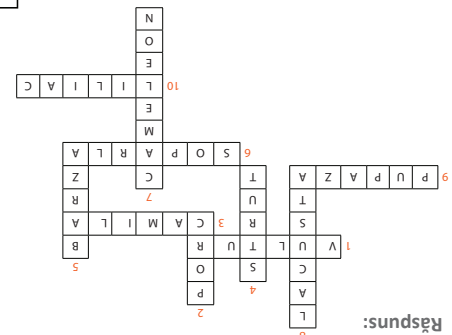
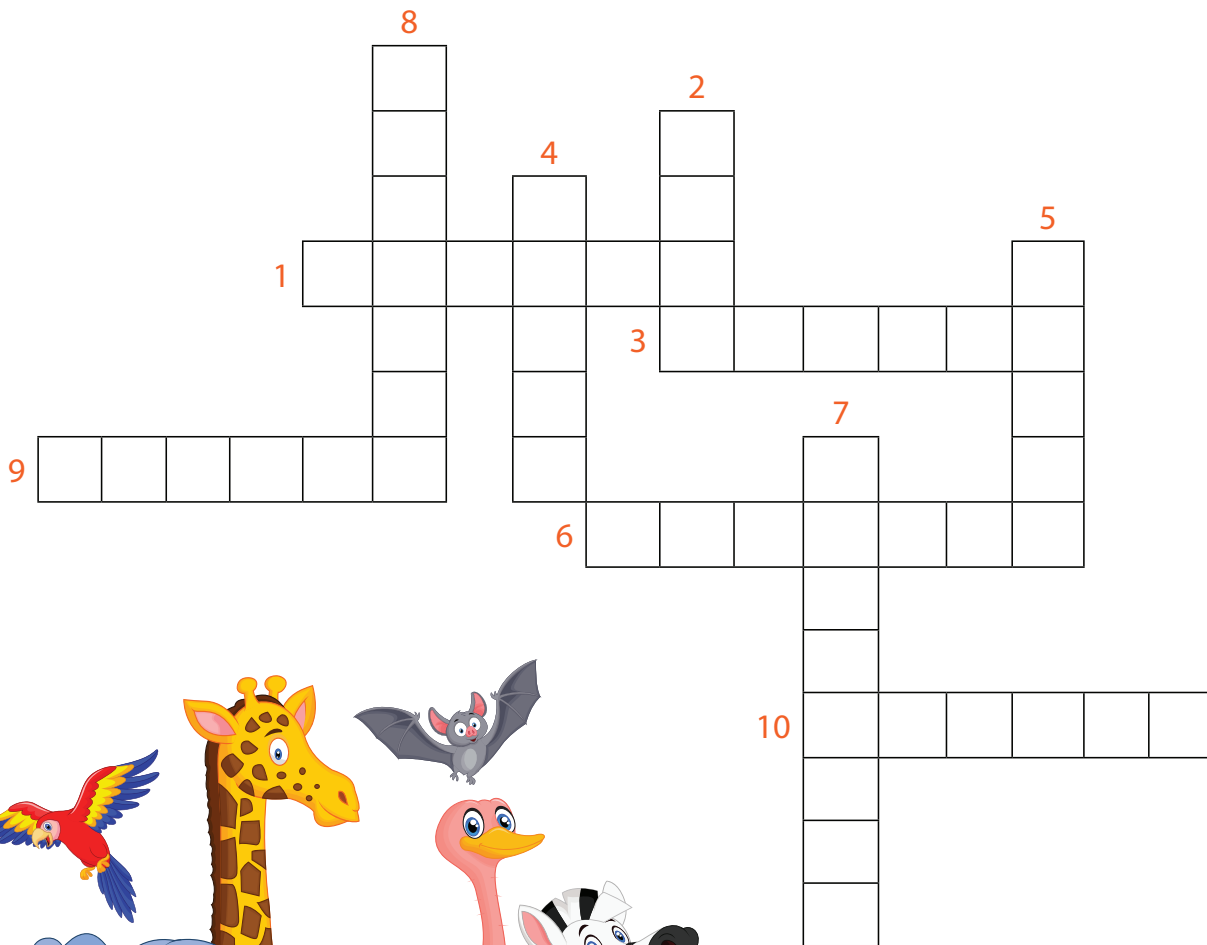
CREATE DE DUMNEZEU

1. Isaia 40:31
2. Leviticul 11:7
3. Leviticul 11:4
4. Leviticul 11:16
5. Leviticul 11:19 p.p.
6. Leviticul 11:30 p.p.
7. Leviticul 11:30 u.p.
8. Leviticul 11:22
9. Leviticul 11:19 u.p.
10. Leviticul 11:19 u.p.

**CITESC SI
DESCOPAR**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

Răspuns:

UNIVERSITATEA
ADVENTUS

Teologie
adventistă
pastorală

Asistență
socială

Pedagogia
învățământului
primar și preșcolar

Master Educație
Inovație în Educație și
Responsabilitate Socială

Școala Postliceală
Sanitară „Doctor Luca”
Cernica

Admitere IULIE 2023

licență și masterat:

Înscrieri: **7 – 17 iulie**

Admitere SEPTEMBRIE 2023

licență și masterat*:

Înscrieri: **1 – 11 septembrie**

*Sesiunea de admitere se organizează numai dacă rămân locuri neocupate în sesiunea de admitere precedentă.

Educație și spiritualitate

„Sfințenia și experiența religioasă stau la temelia adevăratei educații.”

E. G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 505

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

0744 157 723
fb.com/scoalapostlicealadrucacernica

59012